

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 18 marca 1932 r.

karna skarbowa.

CZĘŚĆ I.

PRZESTĘPSTWA I KARY.

Dział I.

Postanowienia ogólne.

Rozdział I.

Zakres stosowania ustawy.

Art. 1. Według zasad niniejszej ustawy ulegają ukaraniu przestępstwa, polegające na naruszeniu przepisów w zakresie:

- 1) opłat celnych i obrotu towarowego z zagranicą;
- 2) monopoli tytoniowego;
- 3) monopoli spirytusowego oraz opodatkowania kwasu octowego i drożdży prasowanych;
- 4) monopoli solnego;

- 5) monopoli zapalczanego oraz opodatkowania zapalniczek;
- 6) państwowej wyłączności loterii;
- 7) podatku (akcyzy) od piwa;
- 8) podatku od wina i miodu syconego;
- 9) podatku od węgla;
- 10) podatku od kart do gry;
- 11) patentów akcyzowych;
- 12) obrotu towarowego z Wolnym Miastem Gdańskiem.

Art. 2. Zawarte w poszczególnych ustawach karnych ogólne przepisy prawa karnego materialnego mają o tyle zastosowanie do przestępstw, karanych według niniejszej ustawy, o ile ta nie stanowi inaczej.

Art. 3. Ustawa niniejsza ma zastosowanie również do przestępstw, popełnionych na szkodę Skarbu Polskiego poza granicami Państwa, zarówno przez obywateli polskich, jak i cudzoziemców, jeżeli chodzi o przestępstwa, polegające na uszczupieniu dochodu skarbowego, albo na naruszeniu wydanego w stosunku do zagranicy lub Wolnego Miasta Gdańska zakazu przywozu, wywozu lub przewozu towarów, i jeżeli umowy, zawarte z innymi państwami lub z Wolnym Miastem Gdańskiem, inaczej nie stanowią.

Art. 4. Przepisy niniejszej ustawy stosuje się również do osób, podlegających sądownictwu wojskowemu.

Rozdział II.

Rodzaje winy.

Art. 5. Przepięstwo można popełnić także nieumyślnie, o ile ustawa nie stanowi inaczej.

Art. 6. Podżegacze i pomocnicy ulegają karze, przewidzianej dla sprawcy.

Art. 7. § 1. Kto bez uprzedniego porozumienia się z uczestnikiem przestęstwa świadomie udziela mu pomocy, by go uchronić od kary, ulega karze według przepisu, stosującego się do uczestników przestęstwa.

§ 2. Kto przedmiot, pochodzący z przestęstwa, świadomie nabywa, przechowuje, transportuje, albo w jakikolwiek sposób świadomie ciągnie zysk z przestęstwa, ulega karze według przepisu, stosującego się do uczestników przestęstwa, z tem jednak zastrzeżeniem, że karę wymierza się tylko w stosunku do tej części przedmiotu, której czyn dotyczy.

Art. 8. § 1. Usiłowanie ulega karze, jeśli przestęstwo popełniono z winy umyślnej. Karę wymierza się według przepisu, stosującego się do danego przestęstwa.

§ 2. Usiłowanie przestęstw porządkowych kary nie ulega. Za porządkowe uważa się przestęstwo, zagrożone karą pieniężną porządkową.

Art. 9. Przestępca nie ulega karze, jeśli w przypadku przestęstwa, polegającego wyłącznie na uszczupleniu dochodu skarbowego, nie będąc skądinąd bezpośrednio zagrożony wykryciem, doniesie o niem władzy skarbowej, powołanej do ścigania przestęstwa, zanim ona o niem się dowie, i złoży całą uszczuploną należność w terminie, oznaczonym przez władzę, oraz wymieni wszystkich współników (art. 6 i 7), jeżeli przestęstwo popełniło dwie lub więcej osób.

Rozdział III.

Kary w ogólności.

Art. 10. Rodzaje kar za przestęstwa, podlegające niniejszej ustawie, są następujące:

- 1) kara majątkowa:
 - a) kara pieniężna,
 - b) kara konfiskaty (przypadku) przedmiotu przestęstwa,
- 2) kara pozbawienia wolności.

Art. 11. Orzeczenie kary nie uwalnia skazanego od obowiązku złożenia uszczuplonej należności w trybie postępowania administracyjno-skarbowego.

Art. 12. § 1. W postępowaniu karnem nie orzeka się utraty udzielonego przez władzę skarbową upoważnienia przemysłowego lub handlowego, lecz odebranie tegoż następuje w zwykłej drodze administracyjnej stosownie do obowiązujących przepisów.

§ 2. Jeżeliby jednak odebranie takiego upoważnienia miało być następstwem dopuszczenia się przestęstwa, karanego w myśl niniejszej ustawy, wówczas orzec je można dopiero po prawomocnym skazaniu.

Rozdział IV.

Kary pieniężne w szczególności.

Art. 13. § 1. Kar pieniężnych, ustanowionych w wielokrotności podatku lub opłaty wartości przedmiotu, ceny monopolowej przedmiotu i t. d. nie można wymierzać poniżej dziesięciu złotych, choćby ustanowiona wielokrotność kwoty tej nie dosięgła.

§ 2. Jeśli podstawę wielokrotności da się ustalić tylko w przybliżeniu, oblicza się karę pieniężną według tak ustalonej podstawy przy zastosowaniu postanowień § 1.

§ 3. Jeśli jednak podstawy wielokrotności nie da się oznaczyć nawet w przybliżeniu, wówczas wymierza się karę: w wypadkach, przewidzianych w art. 1 p. 1 i 12, od dwudziestu złotych do dwudziestu tysięcy złotych, w pozostałych zaś wypadkach — od dwudziestu złotych do pięciu tysięcy złotych.

Art. 14. Jeśli podstawą oznaczenia kary pieniężnej jest podatek lub inna opłata państwowa, a łącznie z tym podatkiem (opłatą) pobierany jest dodatek na rzecz związków komunalnych, wówczas za podstawę oznaczenia kary przyjmuje się podatek (opłatę) wraz z dodatkiem.

Art. 15. § 1. Jeśli podstawą oznaczenia kary pieniężnej jest wartość przedmiotu przestęstwa, to wartość tę przyjmuje się przy przedmiotach monopolowych według cen monopolowych, zaś jako wartość innych przedmiotów przyjmuje się według uznania władzy albo cenę, wykazaną wiarygodnymi dokumentami handlowymi z miejsca pochodzenia przedmiotu przestęstwa, albo, w braku takich dokumentów, cenę według oszacowania, dokonanego na podstawie cen na najbliższym rynku handlowym, albo wreszcie cenę sprzedaży przedmiotu, o ile sprzedaż nastąpiła przed orzeczeniem kary.

§ 2. W przypadkach oszacowania miarodajna będzie cena w czasie popełnienia przestęstwa, przy uwzględnieniu ówczesnego stanu przedmiotu.

Art. 16. Kary pieniężne wpływają na rzecz Skarbu Państwa.

Rozdział V.

Kara konfiskaty przedmiotu przestęstwa.

Art. 17. Przez karę konfiskaty przedmiotu przestęstwa rozumie się konfiskatę nie tylko samego przedmiotu, ale również jego koniecznego opakowania oraz tego wszystkiego, co z nim zmieszano lub też połączono w taki sposób, że bez uszczerbku dla przedmiotu przestęstwa odłączyć się nie da.

Art. 18. § 1. W przypadkach fabrykacji w przedsiębiorstwach, tajnie prowadzonych, przedmiotów, podlegających opłacie lub stanowiących przedmiot monopolu państwowego, orzeka się obok konfiskaty przedmiotów przestęstwa również konfiskatę maszyn, narzędzi i materiałów, służących do dopełnienia przestęstwa.

§ 2. Maszyny, narzędzia i materiały, służące do fabrykacji przedmiotów, objętych monopolem państwowym, ulegną konfiskacie niezależnie od tego, czy

służyły, względnie były przeznaczone, do popełnienia przestępstwa, jeśli jest zabroniony ich wyrób, sprzedaż, rozpowszechnianie lub przechowywanie.

Art. 19. Jeśli przedmiotu przestępstwa nie zdołano ująć, albo jego konfiskaty ze względu na słuszne rozszczenia interwenjentów orzec nie można, wówczas zamiast konfiskaty orzeka się obok kary, przewidzianej za dane przestępstwo, dodatkową karę pieniężną, w stosunku do ilości i wartości przedmiotu, określonej dokładnie lub w przybliżeniu, względnie na zasadach art. 13 § 3.

Rozdział VI.

Zamiana kary pieniężnej na areszt.

Art. 20. § 1. Karę pieniężną zamienia się na areszt zastępczy, licząc po 20 złotych za jeden dzień.

§ 2. Władza orzekająca może według słusznego swego uznania zmienić ustanowioną wyżej normę zamiany kary pieniężnej celem skrócenia aresztu, gdyby dłuższe trwanie aresztu mogło zachwiać egzystencję gospodarczą skazanego albo gdyby zachodziły wyjątkowo ważne okoliczności łagodzące (art. 31).

§ 3. Kara aresztu zastępczego nie może przekraczać dwóch lat i nie może być niższa od dwudziestu czterech godzin.

Art. 21. Karę aresztu zastępczego wykonywa się w następujących przypadkach:

1) jeśli ściągnięcie kary pieniężnej z majątku i dochodów skazanego i odpowiedzialnego okazało się niemożliwym;

2) jeśli przeprowadzenie ściągnięcia wymagałoby nieproporcjonalnie długiego czasu w stosunku do orzeczonej kary, a zwłaszcza gdyby ściągnięcie nieznacznej kary pieniężnej dało się skutecznie jedynie drogą przymusowej sprzedaży nieruchomości;

3) jeśli ściągnięcie kary pieniężnej pozbawiłoby skazanego, względnie jego rodzinę, środków utrzymania.

Rozdział VII.

Wymiar kar w razie zbiegu przestępstw.

Art. 22. § 1. W razie zbiegu przestępstw, podlegających niniejszej ustawie, za każde z nich wymierza się karę pieniężną i konfiskaty osobno, tak, jakby zbieg przestępstw nie zachodził. To samo stosuje się do przestępstw, podlegających niniejszej ustawie, w razie ich zbiegu z przestępstwami, ustawie tej nie podlegającymi.

§ 2. Postanowienia powyższe co do kary pieniężnej mają zastosowanie również w przypadku, jeżeli czyn, zagrożony karą, podpada pod dwa lub więcej przepisów ustawowych.

Rozdział VIII.

Wymiar kar w razie okoliczności obciążających.

Art. 23. § 1. Karę, ustanowioną w wielokrotności stałej, można w przypadkach powtarzania tego samego przestępstwa lub też innych obciążających okoliczności, wymierzać w podwyższonych wielokrotnościach, jednakże nie powyżej podwójnej stałej wielokrotności.

§ 2. Karę, ustanowioną w wielokrotności składowej, można stopniować jedynie w granicach ustanowionej skali.

Art. 24. Kto po dwukrotnem odcierpieniu kary za przestępstwo, przewidziane w niniejszej ustawie, a popełnione z winy umyślnej, dopuszcza się takiegoż przestępstwa w ciągu pięciu lat od pierwszego ukarania za przestępstwo również z winy umyślnej, ten ulega obok kar, przewidzianych za odnośne przestępstwo, nadto karze aresztu od jednego miesiąca do jednego roku, o ile przepis szczególnie nie ustanawia za powrót do przestępstwa kary surowszej. Przez odcierpienie kary rozumie się w tym wypadku również zapłacenie kary pieniężnej w drodze dobrowolnego poddania się karze (art. 178 i nast.).

Art. 25. Jeśli przestępstwa dopuszczono się w sposób zawodowy, przestępca, choćby za poprzednie dwa przestępstwa kary jeszcze nie odcierpiął, lub choćby wszystkie trzy przestępstwa były przedmiotem łącznego rozstrzygnięcia, ulega obok kar, przewidzianych za to przestępstwo, nadto karze aresztu od miesiąca do dwóch lat.

Art. 26. Przepisy art. 24 — 25 nie mają zastosowania do przestępstw porządkowych.

Art. 27. § 1. Kto popełni przestępstwo, działając w porozumieniu i równocześnie z dwiema lub więcej osobami, ten, w przypadku naruszenia przepisów, wymienionych w art. 1 pod p. p. 1 i 12, ulega obok kar, przewidzianych za odnośne przestępstwo, nadto karze aresztu do jednego roku.

§ 2. W przypadku naruszenia innych przepisów kara dodatkowa nie może przekraczać sześciu miesięcy aresztu, wyrzeczenie zaś jej zależy od swobodnego uznania władzy orzekającej.

§ 3. Przepisy powyższe nie mają zastosowania w tych przypadkach, w których powszechne ustawy karne za czyn tego rodzaju przewidują kary surowsze.

Art. 28. Kto przy popełnieniu przestępstwa zaopatrzone był w broń lub inne narzędzie celem zagrożenia osobistemu bezpieczeństwu organów władzy, powołanych do przeciwdziałania przestępstwu, ulega obok kar, przewidzianych za to przestępstwo, nadto karze aresztu do sześciu miesięcy. W razie naruszenia przepisów, wymienionych w art. 1 pod p. p. 1 i 12, kara ta może być podwyższona do jednego roku.

Art. 29. § 1. Jeśli sprawca miał zapewnioną ze strony osoby trzeciej korzyść z przestępstwa nawet na wypadek nieudania się tegoż, lub też zapewnione miał pokrycie strat, szkód i kosztów z popełnienia wynikłych, ulega obok kar, przewidzianych za te przestępstwa, nadto karze aresztu od dwóch do sześciu tygodni.

§ 2. Osoba, która względem sprawcy zobowiązania powyższe zaciągnęła, ulega obok kar za udział w przestępstwie, także karze aresztu od dwóch do sześciu miesięcy.

§ 3. Jeśli straty i szkody, wynikłe z przestępstwa, ponieść miała spółka, zawiązana przez dwie lub więcej osób celem stałego popełniania pewnego rodzaju przestępstw, wtedy każdy ze współników, obok

kar za udział w przestępstwie, ulega karze więzienia do trzech lat, o ile inne przepisy nie przewidują za to surowszej kary.

Rozdział IX.

Zbieg kar.

Art. 30. W przypadku zbiegu kar pozbawienia wolności (także kar z art. 24 — 29) stosuje się przepisy powszechnego prawa karnego w przedmiocie łączenia kar w razie zbiegu przestępstw.

Rozdział X.

Nadzwyczajne łagodzenie kary.

Art. 31. § 1. Jeżeli zachodzą wyjątkowo ważne okoliczności, uzasadniające złagodzenie kary, można karę pieniężną i karę pozbawienia wolności wymierzyć poniżej najniższego wymiaru, przewidzianego w ustawie.

§ 2. Z tych samych powodów można karę konfiskaty zastosować tylko do części przedmiotu przestępstwa, lub jej zaniechać, z wyjątkiem przypadku, kiedy chodzi o przedmiot, którego zwrot byłby naruszeniem ustawowych zakazów.

Art. 32. Przepisy prawa karnego powszechnego w przedmiocie, unormowanym w poprzednim artykule, oraz w przedmiocie zawieszenia kary nie mają zastosowania do przestępstw, karanych według niniejszej ustawy.

Rozdział XI.

Odpowiedzialność osób trzecich.

Art. 33. § 1. Na osobę, w której zastępstwie skazany kierował przedsiębiorstwem przemysłowym lub handlowym, albo załatwiał inne jej interesy, nałożyć można odpowiedzialność za wymierzone skazanemu kary pieniężne i koszty postępowania karnego.

§ 2. Nałożenie takiej odpowiedzialności ma ten skutek, że z majątku odpowiedzialnego ściąga się karę pieniężną i koszty postępowania, jeśli ich nie ściągnięto w całości lub w części od skazanego stosownie do art. 21.

Art. 34. Określona w art. 33 odpowiedzialność nakłada się, jeśli istnieją łącznie następujące trzy warunki:

- 1) jeśli przestępstwo popełniono w związku z wykonywaniem czynności, określonych w art. 33;
- 2) jeśli przestępstwo nie należy do kategorii przestępstw porządkowych;
- 3) jeśli osoba, w której zastępstwie skazany załatwiał interesy, osiągnęła choćby bezwiednie korzyść z przestępstwa, albo też, w przypadku usiłowania przestępstwa, korzyść tę byłaby osiągnęła, gdyby przestępstwo zostało dokonane.

Art. 35. Przy istnieniu warunków, określonych w poprzednim artykule pod 2) i 3), nałożyć można odpowiedzialność również na głowę rodziny z powodu przestępstw, popełnionych przez żyjącego we współności małżeńskiej małżonka lub przez innych członków rodziny w związku z wykonywaniem interesów, przez głowę rodziny wyraźnie zleconych, lub zwykle w jej zastępstwie wykonywanych.

Art. 36. § 1. Jeżeli zachodzą warunki, wyszczególnione w art. 33 i 34, można nałożyć odpowiedzialność tak na osobę prawną, jak również na kilka osób za jedno i to samo przestępstwo, a to na każdą z tych osób w takim zakresie, w jakim istnieją warunki, uzasadniające odpowiedzialność; można również orzec odpowiedzialność solidarną, jeśli nie da się ściśle ustalić udziału poszczególnych odpowiedzialnych w korzyści, osiągniętej z przestępstwa, lub ustalenie takie wymagałoby niestosunkowo znacznej straty czasu lub niestosunkowo znacznych kosztów.

§ 2. W razie skazania więcej osób za jedno i to samo przestępstwo, nie można na żadną z tych osób, poza wymierzoną jej karą, nałożyć odpowiedzialności za kary pieniężne i koszty postępowania, nałożone za to samo przestępstwo innym skazanym.

§ 3. Oskarżonego (obwinionego) uniewinnionego można uznać za odpowiedzialnego w charakterze osoby trzeciej.

Art. 37. Z powodów, zasługujących na uwzględnienie, może władza orzekająca zaniechać w całości lub w części nałożenia odpowiedzialności, a natomiast orzec wykonanie na skazanym kary aresztu zastępczego. Należy w szczególności uwzględnić, w miarę możliwości, rozmiar korzyści, płynącej z przestępstwa, oraz stosunki majątkowe odpowiedzialnego.

Art. 38. W razie śmierci skazanego lub odpowiedzialnego przed uprawomocnieniem się wyroku, względnie orzeczenia karnego, odpowiedzialność gaśnie.

Art. 39. Nie ulegają odpowiedzialności w charakterze osób trzecich osoby nieletnie i zostające pod kuratelą.

Rozdział XII.

Przedawnienie.

Art. 40. § 1. Przedawnienie ścigania następuje, jeśli postępowania karnego nie wszczęto, w okresie:

- 1) trzechletnim przy wszystkich przestępstwach, podlegających niniejszej ustawie, z wyjątkiem przestępstw porządkowych, i
- 2) jednorocznym przy przestępstwach porządkowych.

§ 2. Za wszczęcie postępowania karnego uważa się jakąkolwiek czynność władzy skarbowej lub sądowej, podjętą celem ustalenia przestępstwa.

§ 3. Okres przedawnienia liczy się od dnia popełnienia przestępstwa.

Art. 41. § 1. Mimo wszczętego już postępowania nie można w żadnej instancji wydać ani wyroku skazującego, ani skazującego orzeczenia karnego, jeśli od dnia popełnienia przestępstwa upłynęły potrójne okresy, podane w poprzednim artykule dla przedawnienia ścigania.

§ 2. Przepis ten nie ma zastosowania w postępowaniu kasacyjnym.

Art. 42. § 1. Mimo wydanego wyroku lub orzeczenia kara nie może być wykonana, jeśli przed upływem podwójnych okresów, wymienionych w

art. 40. licząc od dnia wydania wyroku lub orzeczenia, nie rozpoczęto wykonania kary.

§ 2. W tym przypadku gaśnie też odpowiedzialność w charakterze osoby trzeciej, chyba, że kary nie wykonano z powodu nieobecności skazanego w kraju.

Art. 43. § 1. Poza postanowieniami art. 40 — 42 przedawnienie ani nie zależy od żadnych innych warunków, ani nie ulega zawieszeniu (wstrzymaniu) lub przerwie z innych powodów.

§ 2. Przedawnienie umarza wszelkie kary, jednak przedmioty, których zwrot byłby naruszeniem zakazów ustawowych, ulegną konfiskacie mimo przedawnienia.

Rozdział XIII.

Umorzenie kar w razie śmierci przestępcy.

Art. 44. § 1. Śmierć przestępcy umarza wszelkie kary, jednak kara pieniężna obciąża spadek po nim w razie śmierci skazanego po uprawomocnieniu się wyroku.

§ 2. Konfiskata przedmiotu przestępstwa nastąpi mimo śmierci przestępcy.

Dział II.

Postanowienia szczególne.

Rozdział I.

Kary za naruszenie przepisów o opłatach celnych i obrocie towarowym z zagranicą (art. 1 p. 1).

Art. 45. Kto jakiegokolwiek przedmioty wprowadzi z zagranicy na obszar Państwa Polskiego, wprowadzi z tegoż obszaru zagranicę albo wreszcie przewiezie przez tenże obszar z jednego obcego państwa na drugie obce państwo bez uiszczenia należności celnych przywozowych, wywozowych lub przewozowych — ulega karze:

1) czterokrotnych należności celnych od przedmiotów, co do których niema zakazu przywozu, wywozu lub przewozu;

2) pięciokrotnych należności celnych od przedmiotów, na których przywóz, wywóz lub przewóz potrzebne jest zezwolenie władzy, w danym przypadku nie uzyskane,

a ponadto w obu wypadkach karze konfiskaty przedmiotu przestępstwa.

Art. 46. Kto naruszy zakaz przywozu, wywozu lub przewozu takich przedmiotów, co do których nie ma ustanowionego cła, ulega karze pieniężnej w wysokości dwukrotnej wartości przedmiotów przestępstwa oraz karze konfiskaty tych przedmiotów.

Art. 47. § 1. Kto przez niezgodne z rzeczywistością zgłoszenie przedmiotów do odprawy celnej lub przez wprowadzenie na polski obszar celny tych przedmiotów po dokonanej odprawie naruszył zakaz przywozu, chociażby w danym wypadku uszczuplenie należności celnych nie nastąpiło, ulegnie karze pieniężnej w wysokości czterokrotnych należności celnych od tych przedmiotów, o ile zaś przedmiot jest wolny od cła — dwukrotnej jego wartości, a po-

nadto w obu wypadkach karze konfiskaty przedmiotów przestępstwa.

§ 2. Tej samej karze ulega ten, kto umyślnie towaru, zwolnionego od cła albo odprawionego z zastosowaniem ulgi celnej do ściśle określonego celu lub z pewnymi warunkami, używa do innego celu lub nie zachowuje przepisanych warunków.

§ 3. Kto celem uzyskania nienależnego zwrotu cła, względnie uzyskania wyższej kwoty zwrotu cła aniżeli tej, któraby w rzeczywistości przypadła, deklaruje towar w urzędzie celnym niezgodnie z istotnym stanem rzeczy, ulega karze pieniężnej w wysokości dziesięciokrotnej otrzymanej lub żądanej kwoty.

Art. 48. Za naruszenie zakazu przywozu (art. 47 § 1) uważa się również zgłoszenie do odprawy celnej lub wprowadzenie na obszar Państwa Polskiego po dokonanej odprawie celnej: 1) przedmiotów, wprowadzanych na podstawie uzyskanego zezwolenia, a nie odpowiadających co do kraju ich pochodzenia warunkom tego zezwolenia, 2) przedmiotów, wprowadzanych celem ominięcia zakazu na podstawie dokumentów, określających kraj pochodzenia niezgodnie z rzeczywistością.

Art. 49. § 1. Jeżeli niezgodne z rzeczywistością zadeklarowanie przedmiotu w urzędzie celnym spowodowało lub spowodować mogło nieprawidłowy pod względem jakościowym lub ilościowym wynik odprawy celnej, nastąpiło jednak z winy nieumyślniej, karę pieniężną orzeka się w wysokości połowy wymiaru, ustanowionego w art. 45, 46 lub 47.

§ 2. W wypadku, jeżeli niezgodne z rzeczywistością zadeklarowanie przedmiotu nastąpiło bez ustalenia winy deklarującego, orzeka się karę pieniężną w wysokości od dwudziestu do dwóch tysięcy złotych.

§ 3. W wypadkach, przewidzianych w artykule niniejszym, konfiskaty przedmiotu wcale się nie orzeka, bez ujemy wszakże dla ograniczeń wolnego obrotu.

§ 4. W wypadkach, przewidzianych w § 2 niniejszego artykułu, kary aresztu zastępczego nie orzeka się, natomiast zabezpiecza się wymierzoną karę na odpowiedniej części lub całości nieprawidłowo zgłoszonego przedmiotu.

Art. 50. Jeśli deklaracja jest tylko w części nieprawdziwą, orzeka się karę czy to pieniężną, czy też konfiskaty w stosunku do tej części przedmiotu, którą nieprawdziwie zadeklarowano.

Art. 51. Poza przypadkami, określonymi w art. 45 — 50, winni naruszenia przepisów co do opłat celnych i obrotu towarowego z zagranicą ulegają karze pieniężnej porządkowej od dwudziestu do dwóch tysięcy złotych.

Art. 52. Należność celną, mającą stanowić podstawę wymiaru kary pieniężnej, oblicza się według tych samych zasad, jakie stosuje się przy oceniu przedmiotu, jednak bez doliczenia opłat dodatkowych, jako to: manipulacyjnych, składowych, statycznych i t. d.

Art. 53. Przy przedmiotach, stanowiących przedmiot monopolu państwowego lub też podlegających podatkom, przyjmuje się za podstawę obliczenia kary pieniężnej, prócz opłat celnych, ponadto należne podatki, względnie opłaty przy zastosowaniu art. 14.

Art. 54. Winni naruszenia przepisów o statystyce celnej ulegają w każdym wypadku, a więc również w razie uchylenia się od uiszczenia opłaty statystycznej karze pieniężnej według art. 51.

Art. 55. Winni naruszenia postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 października 1927 r. o sztucznych środkach słodzących (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 797) ulegają oprócz kar majątkowych, wyżej przewidzianych (art. 45 i nast.), również karze aresztu od dwóch tygodni do sześciu miesięcy.

Art. 56. Postanowienia poprzednich artykułów nie uchybiają w niczem postanowieniom rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 grudnia 1927 r. o granicach Państwa (Dz. U. R. P. Nr. 117, poz. 996) ani co do skutków kar za przemytnictwo (wydalenie z pasa granicznego), ani też co do właściwości władz, powołanych do orzekania tych skutków.

Rozdział II.

Kary za naruszenie przepisów o monopolu tytoniowym (art. 1 p. 2).

a) Niedozwolona uprawa tytoniu.

Art. 57. § 1. Winni niedozwolonej uprawy tytoniu, jeśli zbioru jeszcze nie dokonano, ulegają karze pieniężnej w wysokości od pięciu do dwudziestu złotych za każdy metr kwadratowy uprawionej bez upoważnienia przestrzeni gruntu, przyczem ułamki metra liczy się za cały metr. Obojętne jest przytem, czy grunt obsiano nasieniem tytoniowym, czy też na gruncie posadzono sadzonki rośliny tytoniowej. Niezależnie od orzeczenia kary pieniężnej, władza dokona zniszczenia całej plantacji w sposób, jaki uzna za stosowny.

§ 2. Jeżeli tytoń posiano, względnie posadzono pomiędzy innymi roślinami, w takim razie za podstawę obliczenia kary przyjmuje się w przybliżeniu taką przestrzeń gruntu, jakiej musiano użyć do zasiania lub zasadzenia tej samej ilości samego tylko tytoniu, licząc cztery krzewy rośliny tytoniowej na jeden metr kwadratowy przestrzeni gruntu.

§ 3. Winni pielęgnowania rośliny tytoniowej, która wyrosła choć jej nie posiano, ani też posadzono, ulegają karom z § 1, obniżonym do połowy.

§ 4. Nie ulega ukaraniu ten, kto zniszczył plantację zanim władza o niej się dowiedziała.

Art. 58. § 1. Jeśli winny niedozwolonej uprawy tytoniu (art. 57 § 1) posiadał warunki do uzyskania pozwolenia na uprawę, o pozwolenie się jednak nie postarał, może właściwa władza pozwolenia tego dodatkowo udzielić, a wówczas ulega plantator karze nie wyższej, niż połowa ustanowionej w rzezonym artykule kary, i po jej złożeniu stosuje się

do niego te same przepisy, jakie obowiązują co do plantatorów upoważnionych.

§ 2. Gdyby dodatkowego pozwolenia udzielono tylko co do części obsianej lub obsadzonej tytoniem przestrzeni, wówczas wymierza się karę wedle § 1 tylko co do przestrzeni, pozwoleniem objętej, a co do reszty przestrzeni wymierza się karę wedle art. 57.

Art. 59. § 1. Jeśli dokonano zbioru tytoniu, uprawianego bez zezwolenia, a rozmiar przestrzeni gruntu, obsadzonego (obsianego tytoniem, można będzie stwierdzić, wówczas winni ulegają karze pieniężnej w wysokości od dziesięciu do trzydziestu złotych za każdy metr kwadratowy gruntu, przyczem ułamki metra liczy się za cały metr.

§ 2. Jeżeli rozmiaru plantacji nie można będzie stwierdzić, karę wymierza się wówczas od wagi zebranego tytoniu w wysokości od stu do dwustu pięćdziesięciu złotych od każdego, choćby niepełnego kilograma.

§ 3. W obu powyższych przypadkach tytoń ulega konfiskacie.

Art. 60. Uprawę tytoniu przez upoważnionego plantatora na innym gruncie, niż wymieniony w dokumencie koncesyjnym, lub z innego nasienia, aniżeli dostarczone lub wskazane przez organa Państwowego Monopolu Tytoniowego, uważa się za niedozwoloną.

Art. 61. Upoważniony plantator, który wyprodukowany przez siebie surowiec odstępował osobom trzecim lub zatrzymuje po wyznaczonym mu terminie dostawy do własnego użytku lub celem odstąpienia osobom trzecim, ulega karze pieniężnej w wysokości od stu do dwustu pięćdziesięciu złotych od każdego, choćby niepełnego kilograma tytoniu oraz karze aresztu do sześciu miesięcy. Tytoń ulega konfiskacie.

Art. 62. Za sprawcę naruszenia przepisów o uprawie tytoniu uważa się właściciela albo dzierżawcę, lub użytkownika gruntu, na którym ujawniono rośliny tytoniowe, chyba że winę uprawy tytoniu, względnie pielęgnowania rośliny tytoniowej, która wyrosła, choć jej nie posiano ani posadzono, komu innemu przypisać należy.

Art. 63. Winni bezprawnego posiadania, względnie przechowywania surowca tytoniowego, ulegają karze pieniężnej w wysokości od stu do dwustu pięćdziesięciu złotych od każdego, choćby niepełnego, kilograma oraz karze konfiskaty surowca.

Art. 64. Za wszelkie inne naruszenia przepisów, dotyczących czy to uprawy, czy przechowania lub odstawienia surowca tytoniowego do wyznaczonych miejsc dostawy, ulega upoważniony plantator karze pieniężnej porządkowej od dwudziestu do pięćdziesięciu złotych.

b) Naruszenie przepisów o obrocie towarowym z zagranicą i z Wolnem Miastem Gdańskiem w związku z przywozem, wywozem i przewozem tytoniu.

Art. 65. Winni naruszenia przepisów o obrocie towarowym z zagranicą lub z Wolnem Miastem Gdań-

skiem w związku z przywozem, wywozem lub przewozem czy to surowca, czy wyrobów tytoniowych, ulegają karom, ustanowionym za te naruszenia co do innych towarów (art. 45 i nast. oraz art. 133 — 135).

Art. 66. Kto nabywa, zbywa lub posiada surowiec tytoniowy lub wyroby tytoniowe zagranicznego pochodzenia, ulega karze stosownie do przepisów art. 45 i nast., jeśli nie może wykazać, że nabycie i zbycie nastąpiło z zachowaniem warunków, określonych w ustawie o monopolu tytoniowym.

c) Niedozwolone wytwarzanie lub przerabianie wyrobów tytoniowych oraz ich sprzedaż.

Art. 67. § 1. Winni niedozwolonego wytwarzania wyrobów tytoniowych z surowca lub niedozwolonego dalszego przerabiania gotowych już wyrobów tytoniowych, lub sprzedaży tych wyrobów, ulegają karze pieniężnej w wysokości tysiąca złotych od kilograma gotowych już wyrobów i od przygotowanego materiału oraz karze konfiskaty tych przedmiotów, a nadto karze aresztu od tygodnia do sześciu miesięcy.

§ 2. Winni wytwarzania wyrobów tytoniowych za wynagrodzeniem, na zamówienie i na rachunek innych osób z tytoniu, dostarczonego na ten cel przez te osoby, ulegają karze pieniężnej, wyżej przewidzianej.

§ 3. Takieże karze ulegają winni nabywania wyrobów tytoniowych, pochodzących z prywatnej fabrykacji.

d) Naruszenie przepisów o sprzedaży wyrobów tytoniowych rządowej fabrykacji.

Art. 68. § 1. Osoby, winne sprzedaży wyrobów tytoniowych monopolowych, jeśli nie posiadają na sprzedaż pozwolenia władzy skarbowej, ulegają karze pieniężnej w wysokości od dwudziestu do pięćset złotych oraz karze konfiskaty ujętych wyrobów.

§ 2. Według tych samych zasad ulega karze nabywca wyrobów monopolowych, o ile wiedział, że sprzedający nie ma pozwolenia na sprzedaż.

§ 3. Pod przepisy te nie podpadają wypadki, gdy sprzedaż prowadzona jest na zasadzie pozwolenia, jednak nie na rachunek osoby, której pozwolenia udzielono. W wypadkach takich wymierza się karę według art. 76.

Art. 69. Upoważniony sprzedawca wyrobów tytoniowych, który sprzedaje je po cenie wyższej niż taryfowa, ulega karze pieniężnej w wysokości od pięćdziesięciu do stokrotnej pobranej, względnie żądanej nadwyżki.

Art. 70. Upoważniony sprzedawca wyrobów tytoniowych, który albo zmniejsza zawartą w opakowaniu ilość sztuk lub wagę wyrobów, albo zmienia jakość wyrobów w opakowaniu, ulega karze pieniężnej od pięćdziesięciu do trzech tysięcy złotych i karze konfiskaty przedmiotu przestępstwa niezależnie od odpowiedzialności z powszechnej ustawy karnej.

Art. 71. Winni naruszenia innych przepisów o koncesjonowanej sprzedaży wyrobów tytoniowych

ulegają karze pieniężnej porządkowej od dziesięciu do trzystu złotych.

e) Niezgłoszenie zapasów w razie podwyższenia ceny wyrobów tytoniowych.

Art. 72. Winni niezgłoszenia zapasów, od których należała się dopłata różnicy cen pomiędzy dotychczasową a podwyższoną ceną wyrobów tytoniowych, ulegają karze pieniężnej w wysokości czterokrotnej przypadającej od niezgłoszonych wyrobów dopłaty różnicy tych cen, oraz karze konfiskaty zajętych wyrobów.

f) Inne naruszenia ustawy o monopolu tytoniowym.

Art. 73. Winni wyprowadzenia z fabryki lub ze składu monopolowego surowca tytoniowego lub wyrobów tytoniowych w sposób, powodujący dla Skarbu Państwa utratę należnego zysku monopolowego, ulegają karze pieniężnej w wysokości dwukrotnej wartości tego surowca, względnie wyrobów, oraz karze konfiskaty tych przedmiotów.

Art. 74. Winni gromadzenia wyrobów tytoniowych ponad normę, ustanowioną przez Ministra Skarbu, ulegają karze konfiskaty zapasów, przekraczających normę.

Art. 75. Winni wytwarzania, zbycia lub nabywania surogatów tytoniowych bez uzyskania przepisane pozwolenia ulegają karze pieniężnej w wysokości do jednokrotnej wartości tych surogatów oraz karze konfiskaty przedmiotu przestępstwa.

Art. 76. Winni naruszenia innych przepisów ustawy o monopolu tytoniowym oraz wydanych na jej podstawie rozporządzeń ulegają karze pieniężnej porządkowej od dwudziestu do dwóch tysięcy złotych.

Rozdział III.

Kary za naruszenie przepisów o monopolu spirytusowym (art. 1 p. 3).

a) Potajemny wyrób spirytusu (tajne gorzelnictwo).

Art. 77. Wyrób spirytusu uważa się za potajemny, jeśli prowadzony jest bez zezwolenia właściwej władzy.

Art. 78. § 1. Winni potajemnego wyrobu spirytusu ulegają karze pieniężnej od dwóch tysięcy do dziesięciu tysięcy złotych i karze więzienia od miesiąca do jednego roku oraz karze konfiskaty spirytusu.

§ 2. W wypadkach zarobkowego popełnienia tego przestępstwa albo istnienia okoliczności obciążających, przewidzianych w art. 24, 25, 27 i 28, wymierza się obok kary konfiskaty spirytusu karę pieniężną w wysokości od dwudziestu tysięcy do pięćset tysięcy złotych i karę więzienia od sześciu miesięcy do dwóch lat. Kary, przewidziane w art. 24, 25, 27 i 28, nie mają w tym przypadku zastosowania.

§ 3. Karom, przewidzianym w § 2, ulegają również osoby, winne sprzedaży spirytusu, wyrobionego potajemnie, jeśli działają z winy umyślnej.

§ 4. Winni świadomego nabycia, posiadania lub przechowywania spirytusu, pochodzącego z potajemnego wyrobu, ulegają karze pieniężnej od dwustu do trzech tysięcy złotych i karze konfiskaty spirytusu.

b) Zatajenie ilości wyrobionego lub oczyszczonego spirytusu.

Art. 79. Zatajenie ilości wyrobionego, względnie oczyszczonego spirytusu zachodzi w następujących przypadkach:

1) jeśli w miejscach wyrobu lub przerobu, w których ustawiony jest przyrząd kontrolno-mierniczy, bądź spowodowano w jakikolwiek sposób jego wadliwe działanie, bądź też z wadliwego działania tego przyrządu świadomie korzystano;

2) jeśli w miejscach wyrobu lub przerobu spirytusu odprowadzono płyny lub pary alkoholowe w zamiarze uchylecia wyprodukowanego, względnie oczyszczonego spirytusu od zaliczenia na przychód produkcji;

3) jeśli do książki kontroli zamiast ilości spirytusu, rzeczywiście otrzymanej z aparatu odpędowego, zapisano ilość mniejszą.

Art. 80. Winni zatajenia ilości wyrobionego, względnie oczyszczonego spirytusu, ulegają w wypadkach, określonych w art. 79, karze pieniężnej od dwóch tysięcy do stu tysięcy złotych oraz karze konfiskaty spirytusu, w wypadkach zaś, określonych pod p. p. 1 i 2 art. 79, nadto karze aresztu od miesiąca do sześciu miesięcy.

c) Potajemne wydawanie i wyprowadzanie spirytusu z gorzelnii, z zakładu rektyfikacyjnego lub z wolnego składu.

Art. 81. Wydawanie i wyprowadzanie spirytusu z miejsca wyrobu, przerobu i magazynowania uważa się za potajemne, jeśli nastąpiło bez dopełnienia przepisanych warunków lub wogóle bezprawnie, a nie zachodzi przytem żaden z przypadków, określonych w art. 79.

Art. 82. § 1. Winni potajemnego wydania lub wyprowadzenia spirytusu (art. 81) ulegają karze pieniężnej w wysokości pięciokrotnej przypadającej od tego spirytusu opłaty skarbowej, co najmniej jednak w kwocie stu złotych, oraz karze konfiskaty spirytusu.

§ 2. Za opłatę skarbową uważa się w tym przypadku opłatę, ustanowioną przez Ministra Skarbu dla spirytusu, używanego w granicach Państwa.

d) Usunięcie nieopodatkowanego spirytusu w czasie transportu.

Art. 83. Winni usunięcia w czasie przewozu spirytusu, obciążonego należnością monopolową, ulegają karze pieniężnej w wysokości pięciokrotnej przypadającej od usuniętego spirytusu opłaty skarbowej oraz karze konfiskaty spirytusu. Przepis art. 82 § 2 ma tu odpowiednie zastosowanie.

e) Naruszenie przepisów o obrocie towarowym z zagranicą lub z Wolnym Miastem Gdańskiem w związku z przywozem, wywozem lub przewozem spirytusu.

Art. 84. Winni naruszenia przepisów o obrocie towarowym z zagranicą lub z Wolnym Miastem Gdańskiem w związku z przywozem, wywozem lub przewozem spirytusu albo jego przetworów ulegają karom, ustanowionym za to naruszenie co do innych towarów (art. 45 i nast. oraz art. 133 — 135), przyczem w wypadkach art. 53 za podstawę wymiaru kary przyjmuje się prócz opłaty celnej opłatę skarbową, ustanowioną przez Ministra Skarbu dla spirytusu, sprowadzonego z zagranicy.

f) Niedozwolone użycie spirytusu.

Art. 85. Winni użycia spirytusu w sposób, uzasadniający pobranie przez Skarb Państwa wyższej ceny monopolowej, niż ta, jaką faktycznie przy nabyciu zapłacono, ulegają karze pieniężnej od pięć do dwudziestokrotnej różnicy w cenie całej, użytej w ten sposób ilości, a nadto karze konfiskaty spirytusu.

Art. 86. § 1. Winni niedozwolonego wydzielenia spirytusu z ogólnej masy skażonego spirytusu lub z wyrobów, do których użyto skażonego spirytusu, jako surowca, jak również winni niedozwolonego dodawania do skażonego spirytusu środków, mogących zmniejszyć lub ukryć działanie środka skażającego pod względem smaku, zapachu lub zabarwienia, ulegają karze pieniężnej od dwóch tysięcy do dwudziestu tysięcy złotych i karze więzienia od miesiąca do jednego roku oraz karze konfiskaty spirytusu.

§ 2. W przypadkach zarobkowego popełnienia tego przestępstwa albo istnienia okoliczności obciążających, przewidzianych w art. 24, 25, 27 i 28, winni ulegają obok kary konfiskaty spirytusu karze pieniężnej w wysokości od dwudziestu tysięcy do pięćset tysięcy złotych, oraz karze więzienia od sześciu miesięcy do dwóch lat. Kary, przewidziane w art. 24, 25, 27 i 28, nie mają w tym przypadku zastosowania.

§ 3. Karom, przewidzianym w § 2, ulegają winni sprzedaży spirytusu, wydzielonego lub zmienionego w sposób, wskazany w § 1.

§ 4. Winni posiadania, względnie przechowywania spirytusu wydzielonego lub zmienionego w sposób wyżej wskazany, ulegają karze pieniężnej od dwustu do pięćset tysięcy złotych i karze konfiskaty tego spirytusu.

Art. 87. Winni uzyskania lub żądania od Skarbu Państwa nienależnego zwrotu opłaty skarbowej za wywiezione rzekomo zagranicę wyroby spirytusowe, ulegają karze w wysokości dziesięciokrotnej otrzymanej lub żądanej kwoty, oraz karze konfiskaty tych wyrobów.

g) Inne uszczuplenia dochodu, zastrzeżonego Skarbowi Państwa.

Art. 88. Winni uszczuplenia dochodu, zastrzeżonego Skarbowi Państwa przepisami o monopolu spirytusowym, w jakikolwiek inny sposób, niż określone w art. 77 — 87, ulegają karze pieniężnej w wy-

sokości czterokrotnej, uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie opłaty skarbowej od spirytusu, względnie podatku od drożdży prasowanych lub kwasu octowego, oraz karze konfiskaty spirytusu, drożdży lub kwasu octowego.

h) Niedoniesienie o nieprawidłowym działaniu kontrolnego aparatu mierniczego.

Art. 89. § 1. Winni zaniedbania obowiązku doniesienia o nieprawidłowym działaniu ustawionego w gorzelnii lub zakładzie rektyfikacyjnym kontrolnego aparatu mierniczego ulegają karze pieniężnej porządkowej w wysokości od pięciuset do trzech tysięcy złotych.

§ 2. Przepis ten nie ma zastosowania w przypadkach, gdy zachodzą znamiona przestępstwa z art. 79 p. 1 i z art. 80.

i) Naruszenia urzędowego zamknięcia.

Art. 90. § 1. Za przestępstwo uważa się nie tylko naruszenie urzędowego zamknięcia, ale również niedopełnienie obowiązku doniesienia o takim naruszeniu, powstałym czy to z winy innej osoby, czy to wskutek wydarzenia przypadkowego.

§ 2. Winni naruszenia urzędowego zamknięcia ulegają karze pieniężnej porządkowej w wysokości od pięćdziesięciu do pięciuset złotych, zaś winni niedoniesienia o takim naruszeniu karze porządkowej od dwudziestu do dwustu złotych.

§ 3. Kar tych nie orzeka się w przypadkach, gdy zachodzą znamiona przestępstwa uszczuplenia dochodu, zastrzeżonego Skarbowi Państwa przepisami o monopolu spirytusowym.

j) Zaniedbanie w prowadzeniu ksiąg.

Art. 91. § 1. Winni zaniedbania w prowadzeniu ksiąg w miejscach wyrobu, przerobu i magazynowania spirytusu, poddanych kontroli skarbowej na podstawie przepisów o monopolu spirytusowym, ulegają karze pieniężnej porządkowej w wypadkach, wskazujących na winę umyślną osoby odpowiedzialnej za prowadzenie ksiąg, w wysokości od pięćdziesięciu do pięciuset złotych, w innych zaś przypadkach w wysokości od dwudziestu do dwustu złotych.

§ 2. Jeśli w księgach uwidoczniło się okoliczności, niezgodne z rzeczywistością, w celu ułatwienia lub ukrycia innego przestępstwa skarbowego, zagrożonego surowszą karą, wówczas w przypadku skazania za to przestępstwo nie stosuje się postanowień § 1, natomiast uwidocznienie w księdze okoliczności, niezgodnych z rzeczywistością, uważa się przy wymiarze kary za okoliczność, szczególnie obciążającą.

k) Nieupoważniona lub niezgodna z przepisami sprzedaż napojów alkoholowych.

Art. 92. § 1. Winni sprzedaży napojów spirytusowych bez zezwolenia władzy skarbowej ulegają karze aresztu od jednego do sześciu miesięcy oraz karze konfiskaty przedmiotów przestępstwa. W wypadkach, zasługujących na wyjątkowe uwzględnienie, można zastosować kary pieniężne w granicach od dwustu do dwóch tysięcy złotych niezależnie od konfiskaty.

§ 2. Winni sprzedaży napojów spirytusowych niezgodnie z warunkami udzielonego zezwolenia ulegają karze pieniężnej porządkowej od pięćdziesięciu do tysiąca złotych.

Art. 93. Przesłępstwa, określone w art. 92, nie podlegają osobnej karze według ustawy z dnia 21 marca 1931 r. o ograniczeniach w sprzedaży, podawaniu i spożyciu napojów alkoholowych (przeciwalkoholowa) (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 423), z wyjątkiem osobnego ukarania za naruszenie zakazów, ustanowionych w myśl art. 4, 8 i 11 ust. 2 rzeczony ustawy.

Art. 94. Winni sprzedaży napojów spirytusowych o zawartości alkoholu, przekraczającej dozwoloną maksymalną albo minimalną granicę, albo też sprzedaży tych napojów w innym stanie, niż wypuszczone zostały przez Dyрекcję Monopolu Spirytusowego lub przez fabrykę, ulegają karze pieniężnej w wysokości od pięćdziesięciu do trzech tysięcy złotych oraz karze konfiskaty tych napojów niezależnie od odpowiedzialności z powszechnej ustawy karnej.

Art. 95. Winni przechowywania napojów alkoholowych w zakładach handlowych, nie posiadających uprawnień do sprzedaży tych napojów, ulegają karze pieniężnej porządkowej od dziesięciu do dwustu złotych.

Art. 96. Winni sprzedaży czystych wódek monopolowych po cenach wyższych od cen, ustalonych przez Ministra Skarbu, ulegają karze pieniężnej w wysokości od pięćdziesięciokrotnej do stokrotnej pobranej lub żądanej nadwyżki.

l) Naruszenie przepisów, dotyczących przyrządów odpędowych.

Art. 97. Winni nieuczynienia zadość przepisom art. 85 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 289), dotyczącym wyrobu i obrotu przyrządów odpędowych oraz skraplaczy, ulegają karze pieniężnej porządkowej od dziesięciu do czterystu złotych.

Art. 98. Winni bezprawnego wyrobu, zbywania lub nabywania pod jakąkolwiek nazwą przyrządów lub urządzeń, służących do pędzenia spirytusu, tudzież udzielenia wskazówek o wyrobie takich przyrządów i urządzeń, lub o sposobie pędzenia w nich spirytusu ulegają karze pieniężnej od dwustu do dwóch tysięcy złotych i karze aresztu od dwóch tygodni do trzech miesięcy oraz karze konfiskaty powyższych przedmiotów.

m) Naruszenie innych, nie określonych wyżej, przepisów o monopolu spirytusowym.

Art. 99. Winni naruszenia innych przepisów o monopolu spirytusowym ulegają karze pieniężnej porządkowej od pięćdziesięciu do dwóch tysięcy złotych.

Rozdział IV.

Kary za naruszenie przepisów o monopolu solnym (art. 1 p. 4).

Art. 100. Winni wprowadzenia do obrotu soli lub solanki w sposób, powodujący dla Skarbu Państwa ubytek zysku monopolowego, ulegają karze pieniężnej w wysokości czterokrotnej należności monopolowej, przypadającej od wyprowadzonej ilości, oraz karze konfiskaty soli lub solanki.

Art. 101. Winni naruszenia przepisów o obrocie towarowym z zagranicą lub z Wolnem Miastem Gdańskiem w związku z przywozem, wywozem lub przewozem soli ulegają karom, ustanowionym za te naruszenia co do innych towarów (art. 45 i nast. oraz 133 — 135).

Art. 102. Winni użycia soli w sposób, uzasadniający pobranie przez Skarb Państwa wyższej ceny monopolowej niż ta, jaką faktycznie przy nabyciu zapłacono, ulegają karze pieniężnej w wysokości od pięćdziesięciokrotnej do stokrotnej różnicy w cenie, przypadającej od całej użytej w ten sposób ilości, a nadto karze konfiskaty soli.

Art. 103. Winni usunięcia środka skażającego z soli skażonej ulegają oprócz kary, wyznaczonej w art. 102, również karze aresztu od trzech dni do czterech tygodni.

Art. 104. Winni niezgłoszenia zapasów, jakie ulec miały dopłacie różnicy pomiędzy dotychczasową a podwyższoną ceną soli, ulegają karze pieniężnej w wysokości czterokrotnej różnicy ceny, przypadającej od zatajonej ilości soli, oraz karze konfiskaty niezgłoszonych zapasów.

Art. 105. Winni naruszenia innych przepisów co do monopolu soli ulegają karze pieniężnej porządkowej od dziesięciu do trzystu złotych.

Rozdział V.

Kary za naruszenie przepisów co do monopolu zapalczanego i opodatkowania zapalniczek (art. 1 p. 5).

Art. 106. Winni wyrobu bez zezwolenia właściwej władzy przedmiotów, objętych monopolem zapalczanym, ulegają karze pieniężnej od stu do pięciu tysięcy złotych oraz karze konfiskaty tych przedmiotów.

Art. 107. § 1. Winni potajemnego wyprowadzenia zapalek lub zapalniczek z fabryki ulegają karze pieniężnej w wysokości pięciokrotnej, uszczuplonej, względnie narażonej na uszczuplenie opłaty monopolowej lub podatku, oraz karze konfiskaty zapalek lub zapalniczek.

§ 2. Winni potajemnego wyprowadzenia z fabryki innych przedmiotów, objętych monopolem zapalczanym, ulegają karze pieniężnej od stu do dwóch tysięcy złotych oraz karze konfiskaty tych przedmiotów.

§ 3. Wyprowadzenie uważa się za potajemne, jeśli nastąpiło bez dopełnienia przepisanych warunków.

Art. 108. § 1. Winni naruszenia przepisów o obrocie towarowym z zagranicą w związku z przywozem, wywozem lub przewozem przedmiotów, objętych monopolem zapalczanym, ulegają karom, ustanowionym za te naruszenia co do innych towarów (art. 45 i nast.).

§ 2. Winni naruszenia przepisów o obrocie towarowym z Wolnem Miastem Gdańskiem w związku z przywozem, wywozem lub przewozem przedmiotów, co do których ustanowiona jest opłata monopolowa lub podatek, ulegają karom wedle art. 133 — 135, zaś co do innych przedmiotów karze pieniężnej od stu do dwóch tysięcy złotych oraz karze konfiskaty.

Art. 109. Nabywca i osoba, w której posiadaniu ujęto przedmioty, objęte monopolem zapalczanym, względnie podlegające podatkowi niewątpliwie zagranicznego pochodzenia, ulegają karze stosownie do art. 108 § 1, jeśli ujęto je w obiegu handlowym, a strona nie może wykazać, że sprowadzono je do kraju z zachowaniem ustawowych warunków.

Art. 110. Winni posiadania w obrocie handlowym zapalek, na których opakowaniu niema przepisanego oznaczenia, lub też zapalniczek, na których brak przepisanego znaczka podatkowego, ulegają karze stosownie do przepisów art. 107, o ile nie zachodzą warunki, przewidziane w art. 108.

Art. 111. Winni usunięcia przedmiotów, objętych monopolem zapalczanym lub podlegających podatkowi z transportu, przeznaczonego do wywozu z zagranicy, ulegają karom, przewidzianym w art. 107.

Art. 112. § 1. Winni nieuczynienia zadość obowiązkowi zgłoszenia zapasów przedmiotów, jakie zostały objęte monopolem zapalczanym, ulegają karze pieniężnej w wysokości czterokrotnej ceny zatajonych przedmiotów oraz karze konfiskaty zatajonej ilości tych przedmiotów.

§ 2. Winni niezgłoszenia do dodatkowego opodatkowania zapasu zapalniczek ulegają karze pieniężnej w wysokości czterokrotnej uszczuplonej należności oraz karze konfiskaty zatajonej ilości zapalniczek.

Art. 113. Winni naruszenia innych przepisów co do monopolu zapalek i opodatkowania zapalniczek ulegają karze pieniężnej porządkowej od stu do dwóch tysięcy złotych.

Rozdział VI.

Kary za naruszenie przepisów o państwowej wyłączności loterii (art. 1 p. 6).

Art. 114. Winni:

- a) urządzenia i prowadzenia jakichkolwiek loteryj bez zezwolenia właściwej władzy;
- b) uczestniczenia w jakiegokolwiek działalności loteryj obcokrajowych na obszarze Państwa Polskiego;
- c) sprzedaży losów Loterii Państwowej po cenie innej, niż oznaczona na nich;
- d) sprzedaży losów loteryjnych na raty lub na dniówki;

e) sprzedaży samych możliwości wygrania na poszczególne losy loteryjne (szans);

f) premjowania losami loteryjnymi innych tranzakcyj

ulegają karze pieniężnej od pięciuset do dwudziestu tysięcy złotych i karze pozbawienia wolności od dwóch tygodni do sześciu miesięcy, a nadto karze konfiskaty losu i wogóle dokumentu, nadającego prawo do brania udziału w grze loteryjnej oraz urzędzeń loteryjnych wygranych, których można domagać się na podstawie losów, względnie dokumentów loteryjnych, i wszelkich przedmiotów przestępstwa.

Art. 115. § 1. Winni zawodowej sprzedaży losów Loterii Państwowej bez zezwolenia Dyrekcji Loterii Państwowej ulegają karze pieniężnej od dwudziestu do dwudziestu tysięcy złotych, przy okolicznościach zaś, szczególnie obciążających, nadto karze aresztu do sześciu miesięcy oraz karze konfiskaty losów, wygranych i wszelkich przedmiotów przestępstwa.

§ 2. Winni naruszenia innych przepisów w przedmiocie państwowej wyłączności loterii ulegają karze pieniężnej porządkowej w wysokości od dwudziestu do dwóch tysięcy złotych.

Rozdział VII.

Kary za naruszenie przepisów o podatku od piwa (art. 1 p. 7).

Art. 116. Winni uszczuplenia podatku od piwa ulegają karze pieniężnej w wysokości pięciokrotnej kwoty podatku uszczuplonego, względnie narażonego na uszczuplenie, a w wypadku, określonym w art. 117 pkt. 1, również karze konfiskaty piwa.

Art. 117. Za dokonane, względnie usiłowane uszczuplenie podatku (art. 116) uważa się następujące czyny i zaniechania:

1) Potajemny wyrób piwa, t. j. warzenie piwa bez zezwolenia władzy.

2) Dokonanie lub choćby rozpoczęcie w browarze warki piwnej bez przepisanej zgłoszenia.

3) Niezapisanie wyrobionej brzezki lub piwa (wyrobionych legalnie) do przepisanych książek lub zapisanie ilości mniejszej niż wyrobiono; w tym drugim przypadku wymierza się karę tylko za ilość nie zapisaną.

4) Przekroczenie przy zgłoszonej przepisowo warce piwnej dozwolonej 7% różnicy pomiędzy zgłoszoną do wyrobu a wyrobioną faktycznie ilością piwa (brzezki gorącej); w przypadku tym wymierza się karę w stosunku do całej różnicy wyrobu (nie zaś tylko w stosunku do nadwyżki rzeczonych 7%). Winni przekroczenia tej dozwolonej różnicy nie ulegają jednak karze z art. 116, jeśli całą wyrobioną ilość zapisano do książki zgodnie z obowiązującym przepisem, ulegają natomiast karze według art. 120.

5) Wyrobienie przy zgłoszonej przepisowo warce piwnej piwa, podlegającego wyższej stopie podatkowej niż piwo, jakie do wyrobu zgłoszono; w wypadku tym przyjmuje się za podstawę wymiaru kary różnicę pomiędzy kwotą podatku, przypadającą za piwo wyrobione, a kwotą, jaka przypadalaby

za piwo, zgłoszone do wyrobu. Przepis ostatniego zdania punktu 4 ma tu odpowiednie zastosowanie.

6) Wyprowadzenie piwa z lokalów, przeznaczonych za zezwoleniem władzy skarbowej na skład gotowego piwa bez uprzedniego zapisania go w odpowiednich książkach w rubryce rozchodu gotowego piwa. Obojętne jest, czy piwo wyprowadzono z tych lokalów poza browarem, czy też do innych lokalów w browarze.

7) Dolewanie wbrew ustawowemu zakazowi wody do gotowego piwa lub do brzezki piwnej w chwili, gdy zawartość ekstraktu w brzezce, z której piwo pochodzi, została już stwierdzona w kadiach fermentacyjnych; w przypadku tym przyjmuje się jako przedmiot przestępstwa ilość piwa, równą ilości dolanej wody.

8) Użycie zwolnionego od podatku piwa w sposób, który uzyskanie tego zwolnienia wyłącza.

9) Nieusprawiedliwienie wykazanego książkami braku piwa gotowego w lokalach składowych w ilości, przekraczającej dozwolony ustawowo zanik; w przypadku tym wymierza się karę tylko za tę brakującą ilość, która dozwolony ustawowo zanik przekracza. Brak piwa uważa się za usprawiedliwiony, jeśli przedsiębiorstwo browaru wykaże, że powstał z przypadku, przezeń niezawinionego.

Art. 118. Winni naruszenia przepisów o obrocie towarowym z zagranicą lub z Wolnym Miastem Gdańskiem w związku z przywozem, wywozem lub przewozem piwa ulegają karom, ustanowionym za to naruszenie co do innych towarów (art. 45 i nast. oraz art. 133 — 135).

Art. 119. Winni wyrobu piwa z innych materiałów, jak na to zezwala ustawa, lub użycia do zacieru większej ilości słodu lub cukru niż zgłoszono, albo też użycia cukru wogóle bez zgłoszenia, ulegają karze pieniężnej porządkowej od pięćdziesięciu do tysiąca złotych.

Art. 120. Winni naruszenia innych przepisów co do podatku od piwa ulegają karze pieniężnej porządkowej od dziesięciu do pięciuset złotych.

Rozdział VIII.

Kary za naruszenie przepisów o podatkach od wina i miodu syconego (art. 1 p. 8).

Art. 121. Winni uszczuplenia podatku od wina i miodu syconego ulegają karze pieniężnej w wysokości czterokrotnego uszczuplonego, względnie narażonego na uszczuplenie podatku oraz karze konfiskaty tych napojów.

Art. 122. Za dokonane, względnie usiłowane uszczuplenie podatku (art. 121) uważa się następujące czyny, względnie zaniechania:

1) Potajemny wyrób wina, względnie miodu syconego, t. j. wytwarzanie tych napojów bez przepisanej zgłoszenia i zezwolenia właściwej władzy.

2) Wyprowadzenie tych napojów z wytwórni, względnie z wolnego składu lub też spożycie tychże w obrębie wytwórni lub wolnego składu bez dopełnienia przepisanych warunków i przed uzyskaniem poświadczenia (bolety) na uiszczony, względnie zakretyowany podatek.

3) Przechowywanie gotowych napojów ponad konieczną potrzebę w wytwórni zamiast w lokalu, przeznaczonym za zezwoleniem władzy na skład gotowych napojów.

4) Niezapisanie do przepisanych ksiąg (księga produkcji i księga podatku) ilości gotowych napojów, przeniesionych do składu.

5) Wypuszczenie do wolnego obrotu butelek (naczyni) z winem musującym bez zaopatrzenia tychże w przepisane opaski podatkowe, choćby opaski te już w kasie skarbowej wykupiono. Przepis ten nie ma zastosowania w przypadkach, w których dozwolone jest bezpośrednie uiszczenie podatku bez użycia opasek podatkowych.

6) Użycie wolnego od podatku wina, względnie miodu syconego do takich celów, które zwolnienia od podatku nie uzasadniają.

7) Podwyższenie przez wytwórców lub handlarzy wina zawartości alkoholu w winie już opodatkowanym ponad normę, przyjętą przy opodatkowaniu (art. 2 pkt. 1 ustawy o opodatkowaniu wina i miodu syconego). Za podstawę wymiaru kary przyjmuje się w tych przypadkach różnicę pomiędzy kwotą podatku według wyższej a kwotą podatku według niższej stopy podatkowej.

Art. 123. Winni innego zaniedbania w prowadzeniu ksiąg, niż określone w art. 122 p. 4, ulegają karze pieniężnej od dziesięciu do dwustu złotych.

Art. 124. Winni naruszenia przepisów o obrocie towarowym z zagranicą lub z Wolnym Miastem Gdańskiem w związku z przywozem, wywozem lub przewozem wina lub miodu syconego ulegają karom, ustanowionym za te naruszenia co do innych towarów (art. 45 i nast. oraz art. 133 — 135).

Art. 125. Winni naruszenia innych przepisów co do podatku od wina i miodu syconego ulegają karze pieniężnej porządkowej od dziesięciu do trzystu złotych.

Rozdział IX.

Kary za naruszenie przepisów o podatku od węgla i od kart do gry (art. 1 p. 9 — 10).

Art. 126. Winni uszczuplenia podatku od węgla i od kart do gry ulegają karze pieniężnej w wysokości czterokrotnego uszczuplonego, względnie narażonego na uszczuplenie, podatku oraz karze konfiskaty przedmiotu przestępstwa.

Art. 127. Winni użycia tychże przedmiotów, zwolnionych od uiszczenia podatku w sposób, niezgodny z warunkami zwolnienia, ulegają tym samym karom (art. 126).

Art. 128. Winni naruszenia przepisów w obrocie towarowym z zagranicą lub z Wolnym Miastem Gdańskiem w związku z przywozem, wywozem lub przewozem wyszczególnionych w art. 126 przedmiotów ulegają karom, ustanowionym za to naruszenie co do innych towarów (art. 45 i nast. oraz art. 133 — 135).

Art. 129. Winni naruszenia innych przepisów co do wymienionych podatków ulegają karze pieniężnej porządkowej od dziesięciu do pięciuset złotych.

Rozdział X.

Kary za naruszenie przepisów o patentach akcyzowych (art. 1 p. 11).

Art. 130. § 1. Winni prowadzenia przedsiębiorstwa bez wykupienia patentu akcyzowego ulegają karze pieniężnej: 1) w wysokości połowy należnych w chwili popełnienia przestępstwa opłat, jeśli przedsiębiorstwo prowadzono jawnie i 2) w wysokości dwukrotnej tych opłat, jeśli prowadzono je tajnie.

§ 2. Aż do czasu wykupienia patentu przedsiębiorstwo ulega zamknięciu.

Art. 131. Winni naruszenia innych przepisów o patentach akcyzowych ulegają karze pieniężnej porządkowej od dziesięciu do dwustu złotych.

Art. 132. W razie spóźnionego wykupienia patentu (po przepisany terminie) winni ulegają ukaraniu według art. 131, jeśli patent wykupiono jeszcze przed wykryciem przestępstwa; w przeciwnym razie winni spóźnienia ulega karze w myśl art. 130 § 1.

Rozdział XI.

Kary za naruszenie przepisów o obrocie towarowym z Wolnym Miastem Gdańskiem (art. 1 p. 12).

Art. 133. Naruszenie określonych w art. 1 pod p. 12 przepisów następuje:

1) o ile chodzi o przedmioty, podlegające w Rzeczypospolitej Polskiej monopolowi lub akcyzie, zarówno wtedy, gdy:

a) przedmioty te sprowadza się do Rzeczypospolitej Polskiej przez Wolne Miasto Gdańsk z wspólnej zagranicy (art. 207 p. 1 „Umowy polsko-gdańskiej”, stanowiącej załącznik ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. z 1922 r. Nr. 16, poz. 139), jak również wtedy, gdy

b) przedmioty te wytworzono na obszarze Wolnego Miasta Gdańska albo wprowadzono je tam do wolnego obrotu (art. 207 p. 2 rzeczony umowy),

2) o ile chodzi zaś o inne przedmioty, tylko wtedy, gdy sprowadza się je do Rzeczypospolitej Polskiej przez Wolne Miasto Gdańsk z wspólnej zagranicy, chociażby przedmioty te zostały wprowadzone do obszaru Wolnego Miasta Gdańska z wspólnej zagranicy w obrocie uszlachetniającym lub w obrocie przez domy skladowe, jeżeli Rzeczpospolita Polska uzna taki obrót za niezgodny z przepisami obowiązującymi, albo w obrocie zwykłym, lecz dokonywanym w myśl postanowień p. 3 art. 212 teże umowy polsko-gdańskiej.

Art. 134. § 1. W przypadkach, wymienionych w poprzednim artykule pod p. 1 lit. a oraz w tymże artykule pod p. 2) (sprowadzania z wspólnej zagranicy wszelkich towarów), winni ulegają karom, oznaczonym w art. 45 — 56 niniejszej ustawy.

§ 2. Kto sprowadzi do Rzeczypospolitej Polskiej z obszaru Wolnego Miasta Gdańska określone pod p. 2 poprzedniego artykułu towary:

a) wprowadzone do Gdańska w obrocie uszlachetniającym lub w obrocie przez domy

składowe, uznanym przez Rzeczpospolitą Polską za niezgodny z obowiązującymi przepisami, ulega karom, oznaczonym w art. 45 niniejszej ustawy;

- b) wprowadzone do Gdańska w myśl p. 3 art. 212 umowy polsko-gdańskiej — ulega karom, przewidzianym w art. 46 niniejszej ustawy bez względu na to, że ustanowione od tych towarów cło zostało prawidłowo opłacone.

Art. 135. W przypadkach, wymienionych w art. 133 pod p. 1 lit. b (sprowadzanie przedmiotów monopolowych i akcyzowych z Wolnego Miasta Gdańska):

- a) winni dokonanego lub usiłowanego uszczuplenia opłaty monopolowej, względnie akcyzy, ulegają karze pieniężnej w wysokości pięciokrotnej uszczuplonej, względnie narazonej na uszczuplenie opłaty monopolowej, względnie akcyzy, oraz karze konfiskaty przedmiotu przestępstwa;
- b) winni dokonanego lub usiłowanego wprowadzenia z Wolnego Miasta Gdańska sztucznych substancji słodkich bez uzyskania przepisanego zezwolenia ulegają tym samym karom, jak za wprowadzanie tych substancji z wspólnej zagranicy (art. 134);
- c) winni innego rodzaju naruszenia przepisów, dotyczących obrotu przedmiotów monopolowych, względnie akcyzowych pomiędzy Rzeczpospolitą Polską a Wolnym Miastem Gdańskim (t. j. nie będącego ani dokonaniem ani usiłowanym uszczupleniem opłaty monopolowej, względnie akcyzy), ulegają karze pieniężnej porządkowej od dziesięciu do czterystu złotych.

CZĘŚĆ II.

WŁAŚCIWOŚĆ I POSTĘPOWANIE.

Dział I.

Postanowienia ogólne.

Art. 136. W sprawach o przestępstwa, podlegające niniejszej ustawie, tak sądy, jak i władze skarbowe stosują przepisy kodeksu postępowania karnego, dotyczące właściwości i postępowania ze zmianami i uzupełnieniami, wprowadzonymi ustawą niniejszą.

Art. 137. § 1. Orzecznictwo sprawują:

- a) sądy we wszystkich sprawach o przestępstwa, zagrożone karą pozbawienia wolności, choćby tylko ze względu na okoliczności obciążające, określone w art. 24 — 29;
- b) władze skarbowe w sprawach o przestępstwa, zagrożone jedynie karą pieniężną (z zamianą na areszt) lub konfiskatą przedmiotu przestępstwa, albo też obydwoma temi karami łącznie; sprawy te podlegają rozstrzygnięciu władz skarbowych także wtedy, gdy do ulegającego konfiskacie lub zajęciu przedmiotu przestępstwa zgłasza roszczenie osoba, nie będąca ani obwinioną, ani odpowiedzialną w charakterze osoby trzeciej.

§ 2. W razie zbiegu przestępstwa, określonego pod lit. a, z przestępstwem, określonym pod lit. b, właściwość władzy skarbowej, względnie sądu, pozostaje bez zmiany, co nie wyłącza przekazania obu spraw sądowi na podstawie art. 138 p. 3.

Art. 138. W sprawach, określonych w art. 137 lit. b rozstrzygają wyłącznie sądy:

1) jeśli przez jeden i ten sam czyn naruszono oprócz przepisów ustaw, określonych w art. 1, również przepisy innej ustawy, których naruszenie podlega ściganiu sądowemu (zbieg przestępstw jednoczynowych); sprawa pozostaje nadal we właściwości sądu, choćby ten związek ustał;

2) jeśli obwinionego zaaresztowano i odstawiono do sądu; w wypadku tym właściwość sądowa nie ulega już zmianie, choćby władza sądowa wypuściła zaaresztowanego na wolność;

3) jeśli władza skarbowa z zezwolenia swej władzy przełożonej przekazuje sprawę postępowaniu sądowemu.

Art. 139. § 1. W sprawach o przestępstwa, przewidziane w niniejszej ustawie, władza skarbowa przeprowadza dochodzenie bez względu na to, czy sprawa należy do właściwości władz skarbowych, czy też sądowych.

§ 2. Po otrzymaniu wiadomości o przestępstwie, objętym niniejszą ustawą, a należącym do właściwości sądu, władza skarbowa o wszczęciu dochodzenia zawiadamia właściwego prokuratora.

§ 3. W razie, jeśli wiadomość o przestępstwie w pierw doszła do władzy prokuratorskiej lub sądowej, władze te zawiadamiają o tem właściwą władzę skarbową.

Art. 140. Przekazanie sprawy do sądowego rozstrzygnięcia (art. 139 i 188) nie uwalnia władzy skarbowej od obowiązku udzielenia prokuratorowi, względnie władzy sądowej, wszelkich potrzebnych wyjaśnień i przeprowadzenia żądanych dochodzeń.

Dział II.

Postanowienia co do osób wojskowych.

Art. 141. § 1. O wykonaniu kary pozbawienia wolności w stosunku do osób wojskowych stanu czynnego należy się zwrócić do władz wojskowych.

§ 2. Wykonanie tymczasowego zatrzymania i zaaresztowania w stosunku do tych osób określi rozporządzenie Ministrów Sprawiedliwości, Skarbu i Spraw Wojskowych.

Dział III.

Właściwość i postępowanie władz skarbowych.

Rozdział I.

Właściwość miejscowa władz skarbowych.

Art. 142. § 1. Do przeprowadzenia dochodzenia oraz rozstrzygnięcia sprawy powołana jest władza skarbowa okręgu, w którym przestępstwo popełniono. W razie, gdyby miejsce popełnienia przestępstwa nie było znane, właściwa jest władza okręgu, w którym znajduje się miejsce zamieszkania obwinionego, a jeżeli nie jest znane, władza okręgu, w którym przestępstwo wykryto.

§ 2. Jeśli okoliczności sprawy, a zwłaszcza wzgląd na ograniczenie kosztów postępowania albo ułatwienie stawiennictwa obwinionym lub innym osobom przemawiają za przeprowadzeniem dochodzenia i rozstrzygnięciem sprawy przez inną władzę, to właściwość, określona w § 1, może ulec zmianie z mocy zarządzenia władzy przełożonej, wydanego bądź z własnej inicjatywy, bądź wskutek wniosku podwładnej władzy skarbowej, bądź też na wniosek obwinionego. Władza skarbowa może odrzucić ten wniosek bez przedstawienia władzy przełożonej, jeśli go uważa za nieuzasadniony.

§ 3. Rozporządzenie wykonawcze określi zasady, według których władza skarbowa, właściwa w myśl § 1, będzie mogła przekazywać sprawy innym władzom skarbowym bez odrębnego w każdym przypadku zarządzenia władzy przełożonej.

Art. 143. Na żądanie władzy skarbowej, przeprowadzającej dochodzenie, obowiązane są władze skarbowe innych okręgów dokonywać poszczególnych czynności.

Rozdział II.

Właściwość rzeczowa władz skarbowych.

Art. 144. § 1. Do rozstrzygnięcia sprawy powołane są władze skarbowe pierwszej instancji, jeśli najwyższa kara pieniężna, grożąca za dane przestępstwo prócz ewentualnej konfiskaty przedmiotu przestępstwa, nie przekracza co do żadnego z obwinionych sumy tysiąca złotych.

§ 2. Minister Skarbu władny jest granicę tę zmieniać bądź dla całego Państwa, bądź jego części.

§ 3. W przypadkach, gdy przestępstwo zagrożone jest karą w wielokrotności stałej, określa się najwyższą dopuszczalną karę przy uwzględnieniu przepisu art. 23 § 1.

§ 4. We wszystkich innych przypadkach oraz w przypadku, przewidzianym w art. 146 § 2, powołane są do rozstrzygnięcia władze drugiej instancji.

§ 5. Minister Skarbu określi, które władze skarbowe pierwszej, względnie drugiej instancji, powołane będą do przeprowadzenia dochodzenia i orzecznictwa w zakresowanych powyżej granicach.

Art. 145. W przypadkach, gdy jedna i ta sama osoba stała się winną dwu lub więcej przestępstw, w następstwie czego groziłaby jej kara, przekraczająca granicę, określoną w art. 144 § 1, pozostaje właściwość władzy pierwszej instancji niezmieniona, jeśli za żadne z tych przestępstw nie grozi kara powyżej tej granicy.

Art. 146. § 1. Niezależnie od tego, czy rozstrzygnięcie sprawy należy do władzy skarbowej pierwszej czy drugiej instancji, przeprowadzenie dochodzenia należy do władz skarbowych pierwszej instancji.

§ 2. W sprawach szczególniejszej wagi może władza drugiej instancji sama przeprowadzić dochodzenie bądź na wniosek władzy pierwszej instancji bądź też z własnej inicjatywy. W przypadkach tych rozstrzygnięcie sprawy należy zawsze do władzy drugiej instancji.

Rozdział III.

Wykrywanie przestępstw skarbowych.

Art. 147. § 1. Wykrywanie przestępstw skarbowych należy przedewszystkiem do władz skarbowych, działających przez swe organa wykonawcze, których uprawnienia określa ustawa z dnia 14 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr. 5, poz. 37).

§ 2. Policja Państwowa w zakresie ścigania przestępstw skarbowych działa w stosunku do władzy skarbowej zastępczo (zamiast nieobecnych organów skarbowych) i pomocniczo; o wykryciu przestępstwa i o dokonanych czynnościach zawiadamia bezzwłocznie właściwą władzę skarbową.

§ 3. Inne władze, czy to państwowe, czy samorządowe i ich organa, obowiązane są udzielać w tym względzie funkcjonarjuszom skarbowym pomocy, a gdyby one same natrafiły na ślad popełnienia przestępstwa skarbowego, obowiązane są donieść o tem władzom skarbowym i poczynić w zakresie swej działalności te zarządzenia, jakie okażą się konieczne dla zabezpieczenia postępowania karnego. Zabezpieczenia te dotyczą zwłaszcza zajęcia przedmiotów (art. 155) i przytrzymania przestępcy (art. 165).

Art. 148. § 1. Z powodu wykrycia przestępstwa sporządza się przeciw obwinionemu protokół karny, jeśli zaś obwiniony jest nieobecny lub nieznan, sporządza się doniesienie karne i przesyła się je właściwej władzy pierwszej instancji.

§ 2. Protokół karny zawierać powinien opisanie wykrytego czynu karygodnego oraz tłumaczenie się obwinionego, stwierdzone jego własnoręcznym podpisem, lub, gdyby pisać nie umiał, znakiem własnej ręki wobec dwóch świadków; w razie odmowy podpisu należy w protokole podać powód odmowy.

Art. 149. Odebrane obwinionemu przedmioty oddaje się na przechowanie bądź najbliższemu urzędowi skarbowemu (celnemu), bądź zwierzchności gminnej, obwinionego zaś, jeżeli nie może być pozostawiony na wolnej stopie (art. 165 i 166), odstawi się natychmiast do najbliższego sądu grodzkiego lub sędziego śledczego (art. 219). Przy odstawieniu obwinionego składa się odpowiednie pismo wraz z odpisem protokołu karnego. Pismo winno zawierać wskazanie władzy skarbowej, której przesłano protokół karny.

Art. 150. § 1. W razie niebezpieczeństwa udaremnienia w przyszłości ściągnięcia kar pieniężnych, kosztów postępowania lub uszczuplonej należności, władza skarbowa może zarządzić ich zabezpieczenie na majątku obwinionego i odpowiedzialnego.

§ 2. Orzeczenie władzy skarbowej jest dostateczną podstawą do uzyskania zabezpieczenia sądowego.

§ 3. Przeciw temu orzeczeniu może obwiniony w ciągu dni ośmiu od daty doręczenia zawiadomienia złożyć zażalenie na ręce władzy skarbowej, która orzeczenie wydała. Zażalenie to rozstrzyga władza skarbowa drugiej instancji ostatecznie. Zażalenie nie ma mocy wstrzymującej.

Rozdział IV.

Postępowanie władzy skarbowej po otrzymaniu protokołu karnego lub doniesienia.

Art. 151. § 1. Władza skarbowa pierwszej instancji, otrzymawszy protokół karny lub doniesienie o popełnieniu przestępstwa (art. 148), zbada przedewszystkiem, czy chodzi o przestępstwo, objęte niniejszą ustawą, a w razie twierdzącym przeprowadza dochodzenie.

§ 2. Jeżeli okaże się, czy to odrazu, czy też po przeprowadzeniu potrzebnych dochodzeń, że sprawa należy do właściwości władz sądowych, władza skarbowa ogranicza się do przeprowadzenia wstępnych dochodzeń i zabezpieczenia dalszego postępowania, poczem przekazuje akta sprawy prokuratorowi lub sądowi pierwszej instancji, właściwemu w myśl art. 212 § 1.

Rozdział V.

Umorzenie postępowania karnego.

Art. 152. § 1. Jeśli wynik dochodzeń wykazuje brak znamion przestępstwa lub wogóle brak podstaw do ścigania, umarza się dalsze postępowanie karne.

§ 2. Umorzenie nastąpić może również w razie przedawnienia lub małej wagi sprawy.

Art. 153. § 1. Do umorzenia postępowania właściwą jest władza skarbowa pierwszej instancji, jeśli sprawa podlegałaby jej rozstrzygnięciu, we wszystkich zaś innych przypadkach władza drugiej instancji, nie wyłączając spraw, należących do właściwości sądowej, dopóki nie zostały przekazane do postępowania sądowego. O umorzeniu postępowania w sprawach, należących do właściwości sądowej, władza skarbowa winna powiadomić właściwego prokuratora.

§ 2. Do umorzenia postępowania karnego z powodu przedawnienia lub małej wagi sprawy wymaga się zatwierdzenia Ministra Skarbu.

§ 3. Do umarzania pewnych spraw Minister Skarbu może upoważnić naczelników władz drugiej i pierwszej instancji.

§ 4. W sprawach umorzonych przez władze skarbowe, a należących do właściwości władz sądowych (art. 137 § 1 lit. „a”), może jednak prokurator zażądać od władzy skarbowej akt sprawy i wdrożyć postępowanie sądowe. O wdrożeniu przez siebie postępowania prokurator zawiadamia władzę skarbową, która wydała decyzję umarzającą.

§ 5. Postępowanie umorzone przez władzę skarbową może być przez nią wznowione, jeżeli wyjdą najaw nowe okoliczności, świadczące o słuszności obwinienia.

Art. 154. O umorzeniu postępowania (art. 152 i 153) zawiadamia się na piśmie obwinionego, jeśli on był jako taki przesłuchany (art. 148), lub jeśli on sam zażądał, by go o tem zawiadomiono.

Rozdział VI.

Zajęcie przedmiotów.

Art. 155. § 1. Przedmioty, co do których zastosowana być może kara konfiskaty, lub które mogą mieć dla sprawy wagę dowodów, można zająć

i wziąć na przechowanie urzędowe lub też w inny sposób zabezpieczyć bez względu na to, czy znajdują się w posiadaniu obwinionego, odpowiedzialnego, czy też innych osób.

§ 2. Na zajęte przedmioty wydaje się pokwitowanie w myśl art. 4 lit. „a” ustawy z dnia 14 grudnia 1923 r. o uprawnieniach organów wykonawczych władz skarbowych (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr. 5, poz. 37).

§ 3. Jeśli obwiniony mieszka zagranicą, lub nie ma stałego miejsca zamieszkania, można na zabezpieczenie grożącej mu kary pieniężnej, oraz zwrotu kosztów postępowania i pokrycia uszczuplonych należności zająć wszelkie przedmioty, znajdujące się w jego władaniu, o ile są jego własnością. Zajęcie nastąpić może bez osobnego postępowania sądowego (sądowo-cywilnego). Przedmioty, stanowiące niezbędne narzędzia pracy zawodowej obwinionego, tudzież inne przedmioty najniezbędniejszego użytku, z wyjątkiem środków przewozowych, nie podlegają zajęciu.

§ 4. Jeżeli nie zwróci się stronie zajętych przedmiotów w ciągu dni ośmiu, winna władza skarbowa pierwszej instancji na żądanie osoby, dotkniętej zajęciem, w ciągu dni ośmiu od daty wniesienia żądania, wydać decyzję na piśmie co do utrzymania w mocy zajęcia. Przeciw tej decyzji obwiniony może złożyć zażalenie w trybie, przewidzianym w art. 150 § 3 jedynie w przypadku, objętym § 3. Zażalenie nie ma mocy wstrzymującej wykonanie zajęcia.

Art. 156. § 1. Sprzedaż zajętych przedmiotów następuje na zasadzie prawomocnego orzeczenia karnego (art. 185 p. p. 3 i 6).

§ 2. Gdyby jednak dłuższe przechowywanie lub utrzymanie przedmiotów, ulegających konfiskacie, lub zajętych w myśl art. 155 § 3 spowodować miało niestosunkowe trudności lub koszty lub też groziło zniszczeniem (zepsuciem) albo znacznym obniżeniem wartości przedmiotów, natenczas może być zarządzone wcześniejsza ich sprzedaż. O terminie sprzedaży ma być w miarę możliwości zawiadomiony uprzednio zarówno obwiniony, jak i osoby postronne, roszcujące sobie pretensję do zajętych przedmiotów.

§ 3. Sprzedaży dokonywa się w drodze licytacji publicznej z wyjątkiem przedmiotów monopolowych.

Art. 157. § 1. Jeśli zajęte przedmioty nie są potrzebne do celów postępowania karnego, obrót zaś ich nie jest zakazany, — można zarządzić ich zwrot zamiast sprzedaży, o ile zostanie złożona lub zabezpieczona ich wartość szacunkowa.

§ 2. Wartość szacunkowa nie może być niższa od opłaty skarbowej, należnej od zajętych przedmiotów.

Art. 158. § 1. Jeśli obwiniony jest nieznan, albo uchyla się od postępowania karnego, zajęte przedmioty, względnie uzyskana za nie kwota, przypadają na rzecz Skarbu Państwa na podstawie osobnego orzeczenia właściwej władzy, o ile w ciągu trzech miesięcy, licząc od dnia wystosowania publicznego wezwania, obwiniony u władzy się nie zgłosi.

§ 2. Sprzedaż takich przedmiotów nastąpić może w przypadkach, przewidzianych w art. 156 § 2 także przed upływem trzechmiesięcznego terminu.

§ 3. Jeśli w ciągu sześciu miesięcy od daty zajęcia zgłosi się z roszczeniem do przedmiotu osoba postronna (interwenjent), należy wydać decyzję w myśl art. 185 p. 6, przy czem jeśli sprzedaż już nastąpiła, w miejsce przedmiotu wstępuje cena kupna.

Rozdział VII.

Rewizje domowe i osobiste.

Art. 159. Organa skarbowe uprawnione są do przeprowadzania rewizyj domowych, t. j. rewizyj mieszkań i innych lokali, a w razie koniecznej potrzeby, również rewizji osobistej, jeśli zachodzą przesłanki, że doprowadzić to może do przytrzymania przestępcy lub ujęcia przedmiotu przestępstwa, albo też zebrania dowodów winy. Rewizje osobiste kobiet mogą być dokonywane tylko przez kobiety w nieobecności mężczyzn.

Art. 160. § 1. Rewizji dokonywa się w trybie przepisów art. 4 lit. b ustawy z dnia 14 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr. 5, poz. 37) na podstawie pisemnego upoważnienia władzy skarbowej pierwszej instancji.

§ 2. Jeśli jednak zwłoka w uzyskaniu upoważnienia grozi niebezpieczeństwem zatarcia śladów przestępstwa, udzielić może pisemnego upoważnienia do przeprowadzenia rewizji inspektor kontroli skarbowej, względnie, jeśli chodzi o przemytnictwo, a rewizji dokonać się ma w okręgu granicznym, inspektor straży granicznej.

§ 3. Z powodu wyjątkowych stosunków w okręgach granicznych władza skarbową drugiej instancji dla wypadków, nie cierpiących zwłoki, może udzielać komisarzom kontroli skarbowej i komisarzom straży granicznej upoważnienia do przeprowadzenia rewizyj domowych nawet bez specjalnego pisma, o którym mówi § 2 pod warunkiem donoszenia przełożonej władzy o każdorazowej rewizji, dokonanej na podstawie tego upoważnienia.

Art. 161. W razie ujęcia przestępcy na gorącym uczynku, albo w bezpośrednim pościgu, dokonać można rewizji bez pisemnego upoważnienia.

Art. 162. § 1. W lokalach, zajmowanych przez przedstawicieli dyplomatycznych państw zagranicznych, rewizja może być zarządzona jedynie za zgodą właściwego przedstawiciela państwa zagranicznego, uzyskaną za pośrednictwem Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

§ 2. W kościołach, domach modlitwy, domach klasztornych, w pomieszczeniach, zajmowanych przez władze państwowe i samorządowe, lub instytucje o charakterze publicznym, wreszcie w koszarach i innych pomieszczeniach wojskowych dokonywa się rewizji po uprzednim zawiadomieniu władz, względnie osób, zarządzających zabudowaniami i z udziałem osoby, przez nich wskazanej.

Art. 163. Rewizji dokonywa się w porze dziennej, w porze zaś nocnej tylko wtedy, gdy tego wymagają okoliczności wyjątkowe i to na podstawie osobnego zezwolenia właściwej władzy (art. 160).

Art. 164. § 1. Ze znalezionych przy rewizji korespondencji i zapisków zabierać wolno tylko to, co jest istotnie dla dochodzenia niezbędne lub może stanowić dowód rzeczowy w sprawie. Jeśli materiał jest tak znaczny, iż zbadanie go wymaga dłuższego czasu, należy go opieczetować i wręczyć władzy, prowadzącej dochodzenie.

§ 2. Dokumenty, nie stanowiące dowodów rzeczowych, mogą być zwrócone po złożeniu uwierzytelnionych odpisów lub wyciągów.

§ 3. Treść korespondencji i zapisków ma być zachowana w najściślejszej tajemnicy. Korzystać z niej można o tyle, o ile to jest konieczne dla celów postępowania karnego.

Rozdział VIII.

Zatrzymanie obwinionego.

Art. 165. § 1. Z powodu wykrycia przestępstwa skarbowego nastąpić może zatrzymanie obwinionego jedynie w następujących przypadkach:

1) jeśli obwiniony przy wykryciu przestępstwa stawiał opór lub usiłował zbiec;

2) jeśli zachodzi konieczność sprawdzenia tożsamości osoby obwinionego;

3) jeśli obwiniony zamieszkuje stale zagranicą, a zachodzi uzasadniona obawa, że uchyli się od sądu lub kary;

4) jeśli istnieje uzasadniona obawa ucieczki obwinionego, zwłaszcza, gdy obwiniony nie posiada w kraju nieruchomości majątku, ani też stałego godziwego zarobku, a żadne inne okoliczności z miejscem dotychczasowego pobytu go nie łączą;

5) jeśli istnieje uzasadniona obawa, że obwiniony, pozostawiony na wolności, porozumiewać się będzie ze współwinnymi lub ze świadkami, albo też zatrze w inny sposób ślady przestępstwa, sprawa zaś jest większej wagi.

§ 2. Zatrzymania można zaniechać, względnie zatrzymanego można wypuścić na wolność, jeśli w grę wchodzi przestępstwo, zagrożone tylko karą majątkową, obwiniony zaś, zatrzymany z powodów, wskazanych wyżej pod p.p. 1, 3 i 4, złoży na rzecz władzy skarbowej pierwszej instancji kaucję w wysokości najwyższego wymiaru kary majątkowej.

§ 3. Wysokość kaucji ustali najbliższy miejsca zatrzymania urząd celny, względnie inspektor kontroli skarbowej.

§ 4. Kaucja powinna być złożona w urządzie celnym lub w urządzie pocztowym.

Art. 166. § 1. Władza skarbową, której w przypadku zatrzymania obwinionego przesłano protokół karny (art. 148), albo zarządza wypuszczenie zatrzymanego na wolność i stosownie do art. 138 p. 2 zatrzymuje wtedy sprawę do postępowania skarbowego, albo też przekazuje sprawę władzy sądowej, która postępuje wówczas wedle zasad art. 219 i 220.

§ 2. Decyzja władzy skarbowej musi być w tym względzie natychmiastowa.

Rozdział IX.

Badanie obwinionego, świadków i znawców.

Art. 167. § 1. Władza skarbową wzywa obwinionego do przesłuchania, nadmieniając w we-

zwaniu, że mimo jego niestawiennictwa nastąpi wydanie orzeczenia. Jeśli przesłuchanie obwinionego jest konieczne dla celów dochodzenia, władza w wezwaniu zaznaczy, że stawiennictwo jego jest obowiązkowe.

§ 2. Wezwanie doręczone ma być do rąk własnych obwinionego; doręczenie zastępcze ma nastąpić stosownie do przepisów kodeksu postępowania karnego.

§ 3. Niestawiennictwo obwinionego pociąga za sobą wydanie zaocznego orzeczenia albo zarządzenie przymusowego dostawienia obwinionego przez organa władzy skarbowej lub policyjnej albo wreszczenie postąpienie w myśl art. 138 p. 3.

§ 4. Jeśli przewidziana kara nie przeniesie kwoty dwustu złotych, władza nie wzywa obwinionego, chyba, że uzna przesłuchanie za konieczne, albo że nie sporządzono protokołu karnego w myśl art. 148 § 2.

§ 5. Obwinionemu należy przy przesłuchaniu podać, o jaki czyn jest posądzony, jeśli uprzednio nie spisano protokołu karnego.

Art. 168. § 1. Przepis art. 167 stosuje się odpowiednio do osób, na które nałożona być może odpowiedzialność w charakterze osób trzecich za grożącą winnemu karę pieniężną i koszty postępowania.

§ 2. Orzeczenie o roszczeniach, podnoszonych przez osoby postronne (interwenjentów) do przedmiotów przestępstwa, mających ulec konfiskacie, nastąpić może bez ich przesłuchania.

Art. 169. Osoby, wymienione w art. 167 i 168, mają prawo ustanowić obrońcę lub pełnomocnika według przepisów kodeksu postępowania karnego.

Art. 170. § 1. Osoba, wezwana przez władzę skarbową w charakterze świadka, obowiązana jest stawić się i złożyć do protokołu zeznania, chyba, że zachodzą okoliczności, uprawniające do odmówienia zeznań na podstawie przepisów kodeksu postępowania karnego.

§ 2. Przymusowe dostawienie świadka następuje w sposób, wskazany w art. 167 § 3.

Art. 171. § 1. Odbieranie przysięgi od świadków jest w postępowaniu skarbowym niedopuszczalne; zamiast przysięgi odbiera się od świadka przed przesłuchaniem następujące przyrzeczenie.

„Przyrzekam, że zeznawać będę szczerą prawdę wedle najlepszej wiedzy i sumienia, niczego nie przemilczę, ani też nic nie dodam.”

§ 2. W razie konieczności zaprzysiężenia świadka w toku dochodzenia skarbowego, władza skarbową odnosi się o przesłuchanie świadka pod przysięgą do sądu grodzkiego miejsca jego zamieszkania lub pobytu.

§ 3. W ten sam sposób postępuje władza skarbową, jeśli świadek, stawiając się na jej wezwanie, odmawia zeznań bez prawnej podstawy.

Art. 172. Konfrontacja świadka z innymi świadkami, ewentualnie także z obwinionym, odpowiedzialnym, lub interwenjentem jest dopuszczalna, jeśli władza skarbową uzna, że może to doprowadzić do wyjaśnienia sprawy.

Art. 173. Postanowienia art. 170 i 171 stosuje się analogicznie także do rzeczoznawców; gdy znaw-

ca złoży swą opinię na piśmie, nie jest konieczne spisywanie protokołu.

Art. 174. Złożenie przed władzą skarbową fałszywych zeznań w charakterze świadka lub znawcy ulega karze, przewidzianej za złożenie w sądzie fałszywych zeznań, a na obszarze mocy obowiązującej niemieckiego kodeksu karnego z roku 1871 karze za fałszywe zeznania, złożone z powołaniem się na przyrzeczenie w miejsce przysięgi. O skutkach tych należy oznajmić tym osobom przed przesłuchaniem.

Art. 175. Świadkowie i znawcy otrzymują na żądanie wynagrodzenie stosownie do przepisów, obowiązujących w tej mierze w postępowaniu sądowym.

Rozdział X.

Dobrowolne poddanie się karze.

Art. 176. § 1. Osoba, obwiniona o popełnienie przestępstwa skarbowego, może wnieść prośbę o zezwolenie jej na dobrowolne poddanie się karze z zaniechaniem dalszego przeciw niej postępowania karnego, jeśli w tym celu:

1) ofiarowuje wyznaczoną wedle zasad art. 177 karę pieniężną wraz z uznaniem konfiskaty przedmiotu przestępstwa, o ile przestępstwo jest taką karą zagrożone, oraz przyjmuje obowiązek dodatkowego uiszczenia pojedynczej uszczuplonej należytyści,

2) zrzeka się wydania jej formalnego orzeczenia karnego.

§ 2. Oświadczenie w powyższej materji należy wnieść na piśmie do władzy skarbowej pierwszej instancji albo też zgłosić ustnie do protokołu i złożyć zarazem całą przypadającą wedle punktu 1 kwotę, o ile nie znajdzie zastosowania przepis art. 177 § 2 zdanie końcowe. Oświadczenie, złożone przez pełnomocnika, wystarcza z warunkiem, że pełnomocnictwo dotyczy również dobrowolnego poddania się karze.

§ 3. Jeśli obwiniony pozostaje pod opieką lub kuratelą, możność dobrowolnego poddania się karze zależy od zgody jego prawnego zastępcy.

Art. 177. § 1. Karę pieniężną orzeka się w najniższym, przewidzianym w ustawie, wymiarze, zaś karę konfiskaty przedmiotu orzeka się przy uwzględnieniu postanowień art. 17 i 18, względnie w przypadkach art. 19 zamiast kary konfiskaty przedmiotu przestępstwa orzeka się dodatkową karę pieniężną.

§ 2. Obwiniony, składając obliczoną w ten sposób kwotę, może jednak wnieść stosownie do art. 31 o wymiarzenie mu kary łagodniejszej od najniższego ustawowego wymiaru i w razie uwzględnienia tego wniosku przez powołaną do tego władzę (art. 179) zwraca mu się nadpłaconą kwotę, ewentualnie także skonfiskowany przedmiot w całości lub w części. W przewidywaniu uwzględnienia takiego wniosku można też przyjąć od obwinionego zamiast całej, obliczonej wedle § 1, kwoty tylko stosowną część tej kwoty.

Art. 178. § 1. Dobrowolne poddanie się karze dopuszczalne jest tylko wtedy, jeśli obwinionemu nie grozi samoistna kara pozbawienia wolności, choćby tylko ze względu na okoliczności obciążające, określone w art. 24 — 29.

§ 2. Pozostawia się uznaniu władzy orzekającej (art. 179), czy można zezwolić na dobrowolne

poddanie się karze, gdy w tej samej sprawie są jeszcze inni obwinieni, którzy o pozwolenie na dobrowolne poddanie się karze nie proszą i przeciw nim postępowanie karne dalej toczyłoby się miało.

§ 3. Dobrowolne poddanie się karze nie może mieć zastosowania w razie przekazania sprawy do postępowania sądowego, lub o ile chodzi o przedmiot, który miałby być skonfiskowany, jeśli do przedmiotu tego zgłosiły roszczenia osoby postronne.

Art. 179. § 1. Rozstrzygnięcie wniosku o zezwolenie na dobrowolne poddanie się karze należy do władzy skarbowej, powołanej według zasad art. 144 do wydania orzeczenia karnego.

§ 2. O ile nastąpić ma złagodzenie kary stosownie do art. 31, zezwolenia udzielić mogą:

1) władze skarbowe pierwszej instancji, tylko w sprawach o przekroczenia porządkowe — bez ograniczenia, do jakiej części ma być kara złagodzona, w innych zaś sprawach władze te mogą tylko opuszczać w całości lub w części karę konfiskaty przedmiotów nie wyjętych z obiegu, względnie dodatkową karę pieniężną z art. 19 niniejszej ustawy;

2) władze skarbowe drugiej instancji we wszystkich innych sprawach, jednakże z tem ograniczeniem, że albo:

a) opuszczają karę konfiskaty przedmiotu i wtedy mogą złagodzić karę pieniężną do połowy, albo też,

b) nie opuszczają kary konfiskaty i wtedy karę pieniężną złagodzić mogą do jednej czwartej najniższego ustawowego wymiaru;

3) Minister Skarbu w sprawach, wymienionych pod p. 2, bez ograniczenia co do stopnia złagodzenia kary.

§ 3. Jeśli złagodzenie kary przekracza granicę uprawnień danej władzy skarbowej, władza ta przedkłada sprawę wyższej instancji ze swoim wnioskiem, może jednak sama odrzucić wniosek obwinionego, jeśli nie znajduje powodu do złagodzenia kary, a jest właściwą do rozstrzygnięcia w myśl § 1 niniejszego artykułu.

§ 4. Odmowa zezwolenia na dobrowolne poddanie się karze nie ulega zaskarżeniu.

Art. 180. § 1. O przyzwoleniu na dobrowolne poddanie się karze zawiadamia się obwinionego pismem, w którym należy określić zarzucone mu przestępstwo z powołaniem się na odnośny przepis ustawy.

§ 2. Z chwilą doręczenia obwinionemu zawiadomienia i po ewentualnem dopłaceniu przezeń reszty przypadającej do uiszczenia kwoty, dobrowolne poddanie się karze uzyskuje prawomocność i ma ten skutek, co orzeczenie karne.

§ 3. O odmówieniu zezwolenia na dobrowolne poddanie się karze zawiadamia się obwinionego na piśmie.

Art. 181. § 1. Przed rozstrzygnięciem prośby o zezwolenie na dobrowolne poddanie się karze władza skarbowa może prowadzić dalsze dochodzenia dla zbadania rozmiaru popełnionego przestępstwa i dokładniejszego wyświetlenia sprawy, w miarę zaś wyników tych dochodzeń może zażądać od obwinionego podwyższenia ofiarowanej przezeń kwoty.

§ 2. Obwiniony może cofnąć prośbę o dobrowolne poddanie się karze, jeśli przed upływem trzech

miesiący od daty złożenia wniosku nie będzie zawiadomiony o zezwoleniu władzy na ofiarowane przezeń poddanie się karze.

§ 3. W razie odmowy zezwolenia, nieuiszczenia w wyznaczonym terminie dopłaty (art. 177 § 2) lub cofnięcia wniosku przez obwinionego, dobrowolne poddanie się karze uważa się za niebyłe, władza zaś skarbowa zarządza zwrot złożonej kwoty.

Rozdział XI.

Rozstrzygnięcie sprawy.

Art. 182. Władze skarbowe oceniają moc dowodową zebranych środków dowodowych na podstawie swobodnego uznania z tem jednak ograniczeniem, że środki dowodowe, których treści nie przedstawiono obwinionemu, nie mogą stanowić podstawy orzeczenia, chyba, że obwiniony, wezwany do przesłuchania, nie stawiał się. Władze skarbowe powinny dokładnie rozważyć całokształt materiału dowodowego tudzież uwzględnić ze ścisłą bezstronnością wszystkie dowody tak na korzyść, jak i na niekorzyść obwinionego.

Art. 183. § 1. Przepis art. 31 stosują władze skarbowe w następujący sposób:

a) władze pierwszej instancji uprawnione są w sprawach, należących do ich kompetencji (art. 144 § 1), łagodzić kary pieniężne za przestępstwa porządkowe bez ograniczenia, w innych zaś przypadkach do połowy, oraz karę konfiskaty przedmiotów opuszczać w całości lub w części, o ile nie chodzi o przedmiot, wyjęty z obiegu;

b) władze drugiej instancji mają nieograniczone prawo łagodzenia kar we wszystkich sprawach, w których do wydania orzeczenia karnego właściwa jest władza pierwszej instancji; w sprawach zaś, w których one same są właściwe, mają prawo łagodzenia kar pieniężnych do jednej czwartej części oraz prawo opuszczenia w całości lub w części kary konfiskaty przedmiotów, nie wyjętych z obiegu;

c) Ministerstwo Skarbu ma we wszystkich sprawach nieograniczone prawo łagodzenia kar.

§ 2. Minister Skarbu uprawniony jest rozszerzać zakres działania władz niższych instancji w dziedzinie prawa łagodzenia kary.

Art. 184. § 1. Władza skarbowa wydaje orzeczenie karne na piśmie.

§ 2. Orzeczenie, wydane przez władzę drugiej instancji, przesyła się w dwóch odpisach władzy pierwszej instancji, która jeden odpis doręczy stronie, drugi zaś zachowa w swoich aktach.

Art. 185. § 1. Orzeczenie karne, zawierać powinno:

1) dokładne określenie zarzuconego oskarżonemu czynu z podaniem czasu i miejsca jego popełnienia;

2) orzeczenie o winie lub o uniewinnieniu, a w razie skazania, wymiar kary pieniężnej oraz areztu zastępczego, ewentualnie orzeczenie konfiskaty przedmiotów, wymienionych w art. 17 i 18, z powołaniem przepisu, na podstawie którego wymierza się karę;

3) orzeczenie co do innych przedmiotów, zajętych na podstawie art. 155 § 3;

4) orzeczenie co do kosztów postępowania;

5) orzeczenie co do ewentualnej odpowiedzialności majątkowej osób trzecich (art. 33 — 39) za nałożoną na skazanego karę pieniężną i koszty postępowania;

6) wreszcie co do roszczeń interwenjentów do przedmiotów, wymienionych w art. 17 i 18, i innych przedmiotów, zajętych na podstawie art. 155;

7) pouczenie o przysługujących przeciw orzeczeniu karnemu środków odwoławczych w myśl art. 187 i 188 z określeniem terminu i wyraźnym wskazaniem władzy, u której środek odwoławczy winien być złożony;

8) uzasadnienie orzeczenia.

§ 2. O ileby punkty 3 — 6 nie mogły być objęte odrazu orzeczeniem, wydaje się co do nich dodatkowe orzeczenie, ewentualnie po uprzednim przeprowadzeniu potrzebnych dochodzeń.

Art. 186. § 1. Odpis orzeczenia karnego doręcza się do rąk własnych obwinionemu oraz stronom interesowanym, określonym w punktach 5 i 6 art. 185, względnie pełnomocnikowi tych osób, o ile tenże wykazuje się pełnomocnictwem pisemnym, a wreszcie w wypadkach, gdy osoby te pozostają pod opieką lub kuratela, ich prawnemu zastępcy.

§ 2. W materji doręczenia zastępczego obowiązują przepisy kodeksu postępowania karnego.

Art. 187. § 1. Osobom, które zawiadomić należy o orzeczeniu karnem stosownie do postanowień art. 186, służy prawo zażalenia do bezpośrednio wyższej instancji skarbowej w trybie i w czasie, wskazanych w art. 192 i 193 § 1.

§ 2. W razie wydania przeciw obwinionemu orzeczenia zaocznego (art. 167 § 3) obwiniony może założyć bądź środek odwoławczy (zażalenie, wniosek z mocy art. 188), bądź sprzeciw z usprawiedliwieniem swego niestawiennictwa i z prośbą o ponowne rozpoznanie sprawy przez pierwszą instancję. O przyjęciu sprzeciwu decyduje władza skarbową, która orzeczenie wydała. Sprzeciw powinien być złożony w ciągu dni siedmiu od daty otrzymania odpisu zaocznego orzeczenia (art. 186) do władzy, która orzeczenie wydała, i połączony z zażaleniem. W razie odrzucenia sprzeciwu nadaje się właściwy bieg zażaleniu (art. 199).

Art. 188. O ile osoby te z prawa wniesienia zażalenia nie korzystają, mogą wystąpić z wnioskiem przekazania sprawy do postępowania sądowego.

Art. 189. Jesliby strona podała zażalenie do wyższej władzy skarbowej, a niezależnie od tego przedstawiła wniosek przekazania sprawy do postępowania sądowego, należy jej wyjaśnić przepis art. 187 i 188, a jeśli mimo to nie uczyni użytku z prawa wyboru, przekazać sprawę właściwej władzy sądowej.

Art. 190. § 1. Strona może cofnąć wniosek o sądowe rozstrzygnięcie sprawy i wnieść zamiast tego zażalenie do wyższej instancji skarbowej.

§ 2. Jeśli strona cofnie wniosek, a nie wniesie w terminie, określonym w art. 193, zażalenia, orzeczenie karne pierwszej instancji uzyskuje prawomocność.

Art. 191. Jesliby z pośród osób, wymienionych w art. 186, jedne wystąpiły z zażaleniem do wyższej

instancji skarbowej, drugie zaś z wnioskiem przekazania sprawy do postępowania sądowego, przekazuje się sprawę do postępowania sądowego co do wszystkich tych osób.

Art. 192. § 1. Zażalenie, względnie wniosek, podaje się pisemnie lub zgłasza ustnie do protokołu władzy skarbowej pierwszej instancji, wskazanej w orzeczeniu (art. 185 p. 7), bez względu na to, która władza wydała orzeczenie.

§ 2. Podanie bezpośrednio do wyższej władzy skarbowej lub bezpośrednio do sądu nie powoduje odrzucenia, jeśli nastąpiło w przepisany terminie.

Art. 193. § 1. Zażalenie i wniosek o przekazanie sprawy do postępowania sądowego powinny być złożone w ciągu dni siedmiu.

§ 2. Termin ten liczy się od dnia następnego po dniu doręczenia orzeczenia, przyczem wystarczy, jeśli w ciągu tego terminu nadano przesyłkę na pocztę listem poleconym.

§ 3. Jeśli ostatni dzień terminu przypada na niedzielę lub święto, wówczas termin do podania zażalenia, względnie wniosku o sądowe rozstrzygnięcie sprawy, upływa najbliższego następnego dnia powszedniego.

§ 4. Jeśli wniosek lub zażalenie podano po upływie terminu, władza skarbową, która wydała orzeczenie, odrzuca je.

§ 5. Przeciw odrzuceniu przysługuje wnoszącemu rekurs, który podany być winien do władzy pierwszej instancji (art. 185 p. 7) w ciągu dni siedmiu. Rekurs rozstrzyga w przypadku zażalenia władza skarbową, powołaną do orzeczenia o zażaleniu, a w przypadku wniosku o przekazanie sprawy do sądowego postępowania właściwa władza sądowa.

§ 6. W razie uwzględnienia rekursu władza skarbową orzeką zarazem o samem zażaleniu, a władza sądowa wdraża postępowanie karne.

§ 7. Jeśli uchybienie terminu nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, może ona najpóźniej siódmego dnia po ustaniu przeszkody zgłosić do władzy skarbowej pierwszej instancji wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie opóźnionej czynności.

§ 8. O przywróceniu terminu do wniesienia zażalenia rozstrzyga skarbową władza odwoławczą; o przywróceniu zaś terminu na zgłoszenie wniosku o przekazanie sprawy do sądu rozstrzyga tenże sąd.

§ 9. W razie uwzględnienia wniosku o przywrócenie terminu odnośna władza rozstrzyga równocześnie samą sprawę.

Art. 194. Władza, która orzeczenie wydała, nie może go sama zmienić.

Art. 195. Aż do rozpoczęcia rozprawy głównej strona może cofnąć wniosek swój o przekazanie sprawy do postępowania sądowego; w przypadku tym orzeczenie władzy skarbowej uzyskuje prawomocność.

Art. 196. § 1. Władza, powołana do rozstrzygnięcia zażalenia (odwoławcza), może orzeczenie zatwierdzić lub je zmienić, nigdy jednak na niekorzyść załagającego się, w szczególności zaś może karę złagodzić w myśl art. 31 i w granicach, nakreślonych w art. 183.

§ 2. Władza odwoławcza może zarządzić przeprowadzenie dodatkowych dochodzeń dla wyjaślenia sprawy.

§ 3. W razie istotnych wadliwości postępowania pierwszej instancji lub pogwałcenia przez nią właściwości rzeczowej, władza odwoławcza może zaskarżone orzeczenie uchylić i przekazać sprawę tej samej lub innej właściwej władzy do ponownego rozstrzygnięcia.

Art. 197. Orzeczenia, wydane w instancji odwoławczej, należy doręczyć wszystkim osobom, wymienionym w art. 186, wraz z uzasadnieniem.

Art. 198. Od orzeczeń, wydanych w drugiej instancji wskutek zażalenia, nie służy żaden środek odwoławczy, ani też skarga do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Art. 199. § 1. Jeśli zażalenie podano w terminie, władza skarbową pierwszej instancji przesyła je władzy drugiej instancji do rozstrzygnięcia, względnie celem przedłożenia Ministerstwu Skarbu w przypadkach, gdy orzeczenie karne wydała władza drugiej instancji.

§ 2. Na skutek podanego w terminie wniosku o przekazanie sprawy do postępowania sądowego, orzeczenie karne nie ulega wykonaniu, władza skarbową zaś przesyła akta sprawy właściwemu sądowi.

Rozdział XIII.

Wykonanie kary.

Art. 200. § 1. Orzeczenia karne władz skarbowych stają się wykonalne po upływie dni czternastu od chwili uprawomocnienia się.

§ 2. Prawomocnem jest orzeczenie władz skarbowych, przeciw któremu nie przysługuje żaden środek odwoławczy.

Art. 201. § 1. Prawomocne orzeczenia karne mają to samo znaczenie i pociągają za sobą te same skutki, co prawomocny wyrok sądowy; w szczególności nie jest dopuszczalne ponowne obwinienie.

§ 2. Gdyby jednak okazało się, że władza skarbową rozstrzygnęła sprawę, należąca według art. 137 lit. „a” do właściwości sądowej, natenczas może właściwy sąd okręgowy, po wysłuchaniu prokuratora, powziąć na posiedzeniu niejawnem postanowienie, stwierdzające nieważność orzeczenia władzy skarbowej. O postanowieniu tem sąd zawiadamia władzę skarbową, prokurator zaś na mocy tego postanowienia władny jest wszcząć postępowanie karne.

Art. 202. Wykonanie orzeczeń skarbowych oraz decyzja o wykonaniu kary aresztu zastępczego należy do władz skarbowych pierwszej instancji.

Art. 203. § 1. Sprzedaż uznanych za przepaść przedmiotów (art. 185 p. 2 i 3) należy do wyłącznej właściwości władz skarbowych także wtedy, jeśli konfiskatę orzeczono w drodze postępowania sądowego. Władza skarbową wstrzyma się jednak tak od sprzedaży, jak i od wydania innych zarządzeń co do skonfiskowanych przedmiotów, jeśli ich konfiskatę orzekła również inna władza na zasadzie przepisów innej ustawy.

§ 2. Przedmioty, zajęte w toku postępowania, a nie uznane za przepaść, należy po uprawomocnie-

niu się orzeczenia zwrócić osobie, u której dokonano zajęcia, względnie innej osobie uprawnionej.

Art. 204. O wykonanie kary aresztu zastępczego władza skarbową zwraca się do sądu grodzkiego miejsca zamieszkania lub miejsca pobytu skazanego.

Art. 205. § 1. Jeżeli nastąpiło częściowe uiszczenie kary pieniężnej już podczas wykonania kary aresztu zastępczego, karę tę zmniejsza się odpowiednio do stosunku uiszczony kwoty do całej kary pieniężnej. Decyzja w tym względzie należy do władzy skarbowej pierwszej instancji.

§ 2. Osoby, skazane prawomocnie na karę pieniężną, a zamieszkuje zagranicą, mają być ze zjawieniem się w Polsce przytrzymane i w razie niezłożenia kary pieniężnej odstawione bezzwłocznie do sądu, celem wykonania kary aresztu.

Rozdział XIV.

Koszty postępowania karnego.

Art. 206. § 1. Skazany w postępowaniu skarbowem obowiązany jest zwrócić:

1) koszty, spowodowane dostawieniem obwinionego lub sprowadzeniem zajętej rzeczy;

2) koszty, połączone z utrzymaniem, względnie przechowaniem oraz ze sprzedażą zajętej rzeczy, jednak tylko w przypadkach, gdy nie orzeka się konfiskaty tej rzeczy; za przechowywanie rzeczy w urzędowym magazynie nie liczy się żadnych kosztów;

3) należności, wypłacone świadkom, znawcom oraz osobom, wezwanym przez władzę do asystowania przy rewizjach domowych, przy przesłuchiowaniu świadków lub znawców lub też przy innych czynnościach postępowania karnego.

§ 2. W razie skazania za to samo przestępstwo dwu lub więcej osób, koszty postępowania obciążają osoby te solidarnie.

Art. 207. Przymusowe ściągnięcie zasądzonych kosztów postępowania następuje wedle tych samych zasad, co ściągnięcie kar pieniężnych. Koszty te nie ulegają zamianie na areszt.

Rozdział XV.

Zarachowanie kar majątkowych.

Art. 208. § 1. Kwoty, wpływające z kar, nakładanych przez władze skarbowe, przypadają na budżet Ministerstwa Skarbu; na rachunek tegoż budżetu wpływają nadto wszelkie kwoty, uzyskane ze sprzedaży przedmiotów, bez względu na to, czy konfiskatę (zajęcie) tych przedmiotów orzekł sąd, czy władza skarbową.

§ 2. Kwoty, wpływające z kar pieniężnych, nakładanych przez sądy za przestępstwa, podlegające niniejszej ustawie, przypadają na rzecz budżetu Ministerstwa Sprawiedliwości.

Rozdział XVI.

Zawiadomienia i doręczenia.

Art. 209. Sposób zawiadamiania stron przez władzę skarbową, a w szczególności doręczenia wezwań i innych pism urzędowych, będzie określony w drodze rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości.

Dział IV.

Właściwość i postępowanie władz sądowych.

Rozdział I.

Właściwość rzeczowa.

Art. 210. Sądy rozpoznają:

- 1) sprawy, należące do ich właściwości, stosownie do postanowień art. 137;
- 2) sprawy, przekazane im stosownie do postanowień art. 138 i art. 188.

Art. 211. § 1. Sprawy, obu wymienionych w art. 210 rodzajów należą do właściwości sądów okręgowych.

§ 2. Minister Sprawiedliwości może w porozumieniu z Ministrem Skarbu w drodze rozporządzenia przekazywać niektóre rodzaje spraw do właściwości sądów grodzkich, tak na całym obszarze Państwa, jak i w części Państwa i właściwość tę odwoływać. Minister Sprawiedliwości może w porozumieniu z Ministrem Skarbu przekazać wyłączne rozpoznanie spraw karnych o przestępstwa, należące do właściwości sądów grodzkich według ustępu poprzedniego, bądź poszczególnym sądom grodzkim dla kilku okręgów tych sądów, bądź sądowi grodzkiemu w siedzibie sądu okręgowego dla całego okręgu sądowego. W przypadku tym przepisy niniejszego działu, zwłaszcza dotyczące udziału władzy skarbowej i jej pełnomocnika w postępowaniu karnem, będą miały zastosowanie również w postępowaniu przed sądami grodzkimi z wyjątkiem tych przepisów, które odnoszą się wyłącznie do postępowania w sądach okręgowych. W przypadku tym władze skarbowe mają prawo wnoszenia i popierania oskarżenia (art. 56 k. p. k.).

Rozdział II.

Właściwość miejscowa.

Art. 212. § 1. Właściwy miejscowo jest sąd, w którego okręgu popełniono przestępstwo lub w razie, gdy miejsce popełnienia przestępstwa jest nieznanne, sąd, w którego okręgu mieszka osoba podejrzana, a gdyby miejsce zamieszkania było nieznanne, sąd, w którego okręgu przestępstwo wyszło najaw.

§ 2. Jednakże z ważnych względów może być sprawa przekazana innemu sądowi, przyczem co do trybu przekazywania obowiązują przepisy kodeksu postępowania karnego.

Rozdział III.

Wydziały karne skarbowe.

Art. 213. § 1. Do orzekania w sprawach, objętych niniejszą ustawą, tworzy się w każdym sądzie okręgowym wydział karne skarbowy; oprócz tego można utworzyć i drugi wydział karne skarbowy w wydziale zamiejscowym sądu okręgowego.

§ 2. Przewodniczący wydziału wyznacza do osądzenia sprawy sędziów z grona członków tegoż wydziału, a przewodniczy w komplecie sądzącym bądź sam, bądź też wyznacza jednego z sędziów na przewodniczącego. Członkowie tego wydziału mogą zarazem pełnić inne czynności w tym sądzie. Jednego członka składu sądzącego może zastąpić inny sędzia okręgowy lub grodzki na podstawie zarządzenia prezesa sądu okręgowego, powziętego na wniosek przewodniczącego wydziału karnego skarbowego.

Art. 214. § 1. Sąd okręgowy rozstrzyga w wydziale karnym skarbowym wszelkie sprawy o przestępstwa, podlegające niniejszej ustawie w składzie trzech sędziów.

§ 2. Postępowanie uproszczone może być zarządzone na wniosek prokuratora, w wypadkach zaś, przewidzianych w art. 219 i 221 — władzy skarbowej.

§ 3. Gdy wedle obowiązujących przepisów decydować ma sąd okręgowy kolegialnie poza rozprawą główną, rozstrzyga zawsze wydział karne skarbowy na posiedzeniu niejawnym po wysłuchaniu wniosków prokuratora.

Rozdział IV.

Zbieg przestępstw.

Art. 215. § 1. W razie zbiegu przestępstwa, podlegającego niniejszej ustawie, z przestępstwem, podlegającym osądzeniu według innego postępowania sądowego, każde z tych przestępstw ulega rozpoznaniu niezależnie od drugiego.

§ 2. W takich jednak przypadkach zbiegu czy to jednoczynowego (art. 22), czy to wieloczynowego, gdy czyny odnośne pozostają ze sobą w związku, sąd okręgowy (wydział karne skarbowy) może zarządzić łączne rozpoznanie i osądzenie spraw przed wydziałem karnym skarbowym tak, gdy wszystkie należą do właściwości sądu okręgowego, jak wówczas, gdy jedne należą do tego sądu, inne do sądu grodzkiego. W przypadku tym sąd (wydział karne skarbowy) stosuje do obu rodzajów przestępstw przepisy kodeksu postępowania karnego przy odpowiedniemu zastosowaniu odnośnie do przestępstwa, ulegającego ukaraniu wedle niniejszej ustawy, postanowień art. 216 — 224 i art. 225; przepis art. 224 § 1 stosuje się jednak tylko wówczas, gdy okoliczność, którą stwierdza protokół, dotyczy wyłącznie przestępstwa, podlegającego karze wedle niniejszej ustawy; protokoły, odczytywane na zasadzie art. 224 § 2 można uwzględnić jako dowody także co do przestępstwa, nie podlegającego niniejszej ustawie, o ile treść protokołu dotyczy określenia przedmiotu przestępstwa (jego jakości, ilości, wartości, miejsca ujęcia, pochodzenia i t. p.).

§ 3. Postanowienia § 2 nie mają zastosowania, jeśli pozostające w zbiegu przestępstwo należy do właściwości sądów przysięgłych; w tym razie rozpoznanie każdej z tych spraw następuje oddzielnie.

§ 4. Postanowienia § 2 stosuje się odpowiednio w sądzie grodzkim, o ile zbiegające się przestępstwa należą do jego właściwości.

Rozdział V.

Postępowanie z odpowiedzialnymi w charakterze osób trzecich.

Art. 216. § 1. Sąd (sędzia śledczy) może wezwać odpowiedzialnego w charakterze osoby trzeciej do osobistego stawienia się celem przesłuchania, a w razie, jeśli on się nie stawia, zarządzić jego dostawienie.

§ 2. Odpowiedzialnego należy zawiadomić o rozprawie głównej z tem, że może na niej stanąć osobiście lub z obrońcą, albo przez pełnomocnika. Niestawienie się jego nie jest przeszkodą do przeprowadzenia rozprawy i wydania wyroku, którego nie uważa się w tym razie za zaoczny. Należy o tem pouczyć odpowiedzialnego w zawiadomieniu.

§ 3. Odpowiedzialnemu służy prawo bronięcia się w ciągu całego postępowania sądowego, przyczem korzysta on z wszelkich uprawnień, przewidzianych w kodeksie postępowania karnego dla oskarżonego (obwinionego).

§ 4. Zeznania odpowiedzialnego nie mogą być zaprzysiężone i nie podlegają sankcji, przewidzianej dla zeznań świadków.

Rozdział VI.

Prawa interwenjentów.

Art. 217. Osoby, wymienione w art. 185 p. 6 winny być zawiadomione o rozprawie głównej. Służy im prawo stawiania wniosków celem wykazania swych roszczeń w toku całego postępowania sądowego. Zgłoszenie roszczenia nastąpić winno w ciągu dni czterech od doręczenia zawiadomienia o zajęciu przedmiotu pod rygorem odrzucenia, a w braku zawiadomienia, lub gdy dzień rozprawy głównej przypada przed upływem terminu czternastodniowego, najpóźniej z rozpoczęciem rozprawy głównej.

Rozdział VII.

Zabezpieczenie kar pieniężnych.

Art. 218. W razie niebezpieczeństwa udaremnienia późniejszej egzekucji kar pieniężnych, kosztów postępowania i uszczuplonych należności, sąd może zarządzić ich zabezpieczenie na majątku oskarżonego (obwinionego) i odpowiedzialnego. Orzeczenie sądu karnego jest dostateczną podstawą do uzyskania względnie wykonania sądowego zabezpieczenia. O zarządzeniu zabezpieczenia sąd zawiadamia władzę skarbową.

Rozdział VIII.

Oskarżenia i rozstrzygnięcia.

Art. 219. W sprawach, przekazanych do postępowania sądowego w myśl art. 188, orzeczenie karne władzy skarbowej zastępuje prawomocny akt oskarżenia.

Art. 220. § 1. Sąd rozpoznaje sprawę według przepisów, obowiązujących w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji ze zmianami, wprowadzonymi w następnych artykułach.

§ 2. Przepisy kodeksu postępowania karnego co do postępowania w sprawach karno-administracyjnych mają odpowiednie zastosowanie.

Art. 221. § 1. Jeśli w sprawie, należącej do właściwości sądowej (art. 137 § 1 p. „a” i art. 138), prokurator nie znajduje powodu do ścigania, winien przesłać akta władzy skarbowej, która może sama złożyć sądowi okręgowemu akt oskarżenia (bez uzasadnienia).

§ 2. Jeśli władza skarbowa oskarżenia zaniecha, oznajmia o tem prokuratorowi, zwracając mu akta.

Art. 222. § 1. Władza skarbowa korzysta w ciągu całego postępowania karnego ze wszelkich uprawnień prokuratora, dotyczących:

1) informowania się o sprawie (przeglądanie akt, obecność przy czynnościach śledczych i t. p.);

2) składania wniosków w przedmiocie zbierania i uzupełnienia materiału dowodowego oraz w

przedmiocie wszelkich wogóle postanowień sądowych;

3) zaskarżania orzeczeń sądowych.

§ 2. Do powyższych czynności władza skarbo- wa deleguje swego pełnomocnika.

Art. 223. § 1. Obecność pełnomocnika władzy skarbowej na rozprawie głównej jest konieczna, jeśli władza ta złożyła sądowi akt oskarżenia, prokurator jednak i w tym razie obowiązany jest do wzięcia udziału w rozprawie.

§ 2. Prokurator i pełnomocnik władzy skarbowej są nawzajem od siebie niezależni. Popieranie oskarżenia przez jednego z nich wystarczy. Wniosek pełnomocnika winien być przez sąd rozpatrzony, choćby prokurator z wnioskiem tym się nie zgadzał.

Art. 224. Protokoły badania obwinionego, świadków i znawców, sporządzone przez władze skarbowe w toku dochodzenia, posiadają moc protokółów czynności sądowych.

Art. 225. § 1. Jeśli zeznanie jakiegokolwiek świadka, przesłuchanego w toku dochodzenia (skarbowego, prokuratorowskiego) dotyczy okoliczności mniej ważnych, można wezwania tego świadka na rozprawę główną zaniechać i poprzestać na odczytaniu protokółów jego badania podczas rozprawy.

§ 2. Przepis powyższy nie pozbawia stron prawa zgłoszenia wniosku o wezwanie i przesłuchanie świadka, o czem sąd decyduje według swego uznania.

Art. 226. Na rozprawie wolno odczytać protokoły wszelkich czynności, dokonanych w toku dochodzenia lub śledztwa.

Art. 227. § 1. W razie niewykrycia miejsca pobytu oskarżonego, jego ucieczki lub wogóle uchylenia się od sądu przed doręczeniem odpisu aktu oskarżenia lub zawiadomienia o terminie rozprawy, można zarządzić i przeprowadzić rozprawę główną, ogłaszając jej termin w gminie ostatniego miejsca zamieszkania, pobytu lub wykonywania przedsiębiorstwa, o ile zaś żadnej z tych okoliczności stwierdzić nie można, w Monitorze Polskim. Między ogłoszeniem a terminem rozprawy głównej upłynąć musi okres trzechmiesięczny.

§ 2. Ukrycie się oskarżonego, po otrzymaniu odpisu aktu oskarżenia lub zawiadomienia o terminie rozprawy, nie stanowi przeszkody do przeprowadzenia wyznaczonej rozprawy.

§ 3. W obu powyższych przypadkach, jeśli oskarżony nie zamianował obrońcy, przewodniczący powołuje dla nieobecnego obrońcę z urzędu, któremu służą wszystkie prawa strony oskarżonej.

§ 4. Niestawiennictwo na rozprawę oskarżonego, który otrzymał zawiadomienie o terminie rozprawy, pociąga za sobą skutki, przepisane w kodeksie postępowania karnego.

§ 5. Prawomocny wyrok należy ogłosić trybem, wskazanym w § 1, jeśli zachodzi którykolwiek z przypadków, wymienionych w §§ 1 i 2. Wykonanie nastąpić może dopiero po upływie czternastu dni po dniu ogłoszenia.

§ 6. Przepisy niniejszego artykułu mają zastosowanie do odpowiedzialnego w charakterze osoby trzeciej.

Art. 228. § 1. Wyroki sądowe zawierać muszą rozstrzygnięcie sprawy co do wszystkich punktów, wymienionych w art. 185 p. p. 1 — 6. Do uzasadnienia wyroku mają zastosowanie ogólne przepisy kodeksu postępowania karnego.

§ 2. Rozstrzygnięcie co do kosztów postępowania objąć ma również te koszty, które powstały w postępowaniu skarbowym (art. 206).

§ 3. Sądy przesyłają z urzędu władzom skarbowym odpisy swych wyroków i postanowień.

Rozdział IX.

Środki odwoławcze.

Art. 229. § 1. Od wyroków sądu okręgowego, orzekającego w pierwszej instancji, strony mogą założyć jedynie kasację do Sądu Najwyższego.

§ 2. Przepis powyższy nie ma zastosowania w przypadku, przewidzianym w art. 215 § 2.

§ 3. Od wyroków sądów grodzkich można odwołać się z apelacją do sądu okręgowego, który rozpoznaje sprawę w wydziale karnym skarbowym. Wyroki tego sądu są prawomocne.

§ 4. Stronami są także osoby, o których mowa w art. 185 p. 5 i 6.

§ 5. Odpowiedzialny w charakterze osoby trzeciej zaskarżyć może wyrok tylko z powodu nałożenia nań odpowiedzialności, z powodu zaś zasądzenia oskarżonego — tylko o tyle, o ile ono jest podstawą tej odpowiedzialności.

§ 6. Sprzeciw od wyroku zaocznego służy odpowiedzialnemu tylko wówczas, gdy nie został on uwiadomiony o rozprawie. Poza tem winien odpowiedzialny założyć skargę w terminach, które biegną dla oskarżonego. Jeśli jednak odpowiedzialny w terminie właściwym dla oskarżonego żądał doręczenia wyroku, lub doręczenie z urzędu jest nakazane, terminy, biegnące od doręczenia, liczą się odpowiedzialnemu od doręczenia mu wyroku bez względu na ich bieg dla oskarżonego. Przepis niniejszego paragrafu odnosi się również do interwenjentów (art. 217).

§ 7. Do zapowiadania i wnoszenia środków odwoławczych mają zastosowanie przepisy kodeksu postępowania karnego.

Dział V.

Rozdział I.

Wznowienie postępowania.

Art. 230. § 1. W sprawach, prawomocnie rozstrzygniętych przez władze skarbowe, nastąpić może wznowienie postępowania, jeśli wyjdą najawne okoliczności, wskazujące bądź same przez się bądź w związku z dotąd ujawnionymi okolicznościami na to, że nastąpiło:

1) niesłuszne skazanie, lub niesłuszne nałożenie odpowiedzialności majątkowej (art. 33 — 39), albo

2) niesłuszne uniewinnienie, albo wreszcie

3) niedostateczne zasądzenie (ukaranie).

§ 2. W drugim i trzecim przypadku następuje wznowienie z urzędu, w pierwszym zaś na żądanie skazanego lub odpowiedzialnego, jeśli okoliczności, uzasadniające żądanie wznowienia, w toku postępo-

wania w pierwszej instancji, bądź nie były im znane, bądź też nie mogły być wykorzystane.

§ 3. Przez wznowienie postępowania sprawa wraca w stadium dochodzenia. W razie żądania wznowienia przez oskarżonego lub odpowiedzialnego nowe orzeczenie nie może być surowsze od poprzedniego.

Art. 231. § 1. Wznowienie postępowania z powodu niedostateczności zasądzenia (art. 230 p. 3) nastąpić może tylko wtedy, gdy skazanie dotyczyło pewnych wyraźnie oznaczonych przedmiotów, lub też pewnej ilości tychże, ujawniono zaś, że były jeszcze inne przedmioty, lub że ilość tych samych przedmiotów była znacznie większa.

§ 2. W powyższym przypadku kary, wykonane na skutek zasądzenia, uwzględnia się przy ponownym zasądzeniu.

Art. 232. § 1. Zezwolenie na wznowienie postępowania na żądanie skazanego lub odpowiedzialnego nie wstrzymuje ściągnięcia kary pieniężnej. W razie późniejszego uwolnienia lub uchylenia odpowiedzialności zwraca się ściągniętą kwotę.

§ 2. Zezwolenie na wznowienie postępowania z tytułu niesłusznego skazania (art. 230 § 1 p. 1) pociąga za sobą wstrzymanie wykonania kary pozbawienia wolności.

Art. 233. Wznowienie postępowania z urzędu dopuszczalne jest z warunkiem, że od chwili popełnienia przestępstwa nie upłynął okres jego przedawnienia (art. 40).

Art. 234. Wznowienie postępowania w sprawach rozstrzygniętych prawomocnie przez władzę skarbową wymaga zezwolenia Ministra Skarbu.

Art. 235. W sprawach, rozstrzygniętych przez sądy, dopuszczalne jest wznowienie postępowania: 1) na zasadach, zawartych w przepisach kodeksu postępowania karnego i 2) w przypadkach, przewidzianych w art. 230 § 1 p. 3 i w art. 231.

Rozdział II.

Postanowienia końcowe.

Art. 236. Ustawę niniejszą stosuje się również do przestępstw, popełnionych przed jej wejściem w życie. Jednak dawne sankcje karne zachowują swoją moc, jeśli są względniejsze dla sprawcy.

Art. 237. § 1. Na obszarze mocy obowiązującej kodeksu karnego z roku 1871 zamiast aresztu ponad sześć tygodni należy wymierzać karę więzienia.

§ 2. Na obszarze mocy obowiązującej ustawy karnej z roku 1852 należy wymierzać zamiast więzienia areszt ścisły.

Art. 238. Z chwilą wejścia w życie ustawy niniejszej traci moc obowiązującą ustawa karna skarbową z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 609) z wyjątkiem art. 240 i ustępu 2 art. 242, oraz wszelkie inne przepisy w materjach, objętych niniejszą ustawą.

Art. 239. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrom: Skarbu i Sprawiedliwości.

Art. 240. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 maja 1932 r. i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*

Minister Skarbu: *Jan Piłsudski*

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*
